Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

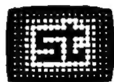
JOHN VARLEY

RAID AERIAN

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

489

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
TITI TUDORANCEA

Redactor şef:
VIORICA PODINĂ
Redactor literar:
MIHAI DAN PAVELESCU
Tehnoredactare computerizată "Ştiinţă & Tehnică" SA:
CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta:
MARIAN LEONIDA
Difuzarea:
CORNEL DANELIUC
(telefon 17 72 44 sau 17 60 10, int.1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr.1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (în "Catalogul publicaţiilor interne" pe anul 1992 revista "Anticipaţia" se află la poziţia 267), precum şi direct la redacţie. Abonamentul va fi expediat sub formă de colet poştal la adresa indicată.

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr.489/1992), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" SA

SUMAR

Pag. 3 - *PUNCT DE VEDERE* - **Igor Bestuşev-Lada**

Pag. 5 - *SUNETUL, PARFUMUL ŞI CULOAREA* - **Constantin Buiciuc**

Pag. 7 - *AL ŞASELEA PALAT* - **Robert Silverberg**

Pag. 12 - *LUMEA LA CARE NU VISĂM* - **Aurel Cărăşel**

Pag. 14 - *SURSA* - **Pavel D. Cătălin**

Pag. 16 - *VITRINA LITERARĂ*

Pag. 17 - *NOAPTEA CEA MAI LUNGĂ* - **Florin Pîtea**

Pag. 23 - *RAID AERIAN* - **John Varley**

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR.

PUNCT DE VEDERE

IGOR BESTUŞEV-LADA

SF: maturitate sau senilitate?

Desen de NICU GECSE

Dacă aţi aduna toate cărţile de science-fiction scrise înainte de 1940, deci o perioadă cînd H. G. Wells a publicat ***Maşina timpului***, iar Alexandr Beliaev ***Capul profesorului Dowell***, n-aţi reuşi să umpleţi cu ele decît două sau trei rafturi. Însă cel de-al treilea pătrar al secolului 20 a cunoscut suficiente titluri SF pentru a ticsi o bibliotecă municipală. S-ar părea că s-au abordat toate subiectele posibile. Timpul şi spaţiul au fost brăzdate în nenumărate direcţii. Nici un colţ al Galaxiei nu a rămas nevizitat, în trecut, prezent ori viitor, de către eroii SF-ului. Descoperirea unei noi planete este primită aidoma unei minuni şi este celebrată ca un eveniment deosebit, acordîndu-se scriitorului o diplomă de merit. Cu toate acestea, aşteptăm mereu ceva şi mai fascinant, fie doar cu puţin, decît ceea ce s-a scris deja în acest gen popular. Popular, pentru că science-fictionul oferă un potenţial nelimitat de sfidare a rutinei, de prezentare a banalului într-o lumină surprinzătoare şi neaşteptată, de producere permanentă a unor idei incredibile.

Din nefericire, în ziua de azi se pare că scriitorii de SF nu ne pot oferi altceva decît stereotipuri tocite. Sîntem de-a dreptul saturaţi de reluări după Căpitanul Nemo, sau după Omul Invizibil, ori de numeroasele plante gînditoare „inspirate" de ***Solaris***-ul lui Lem. Iar autorul SF care nu foloseşte cele trei legi ale roboticii propuse de Asimov este într-adevăr un specimen rar. Realitatea este că eroii SF-ului modern nu ne mai trezesc simpatia şi interesul în măsura în care au făcut-o predecesorii lor. Poate că science-fictionul este aidoma iubirii. Prima dragoste este cea mai profundă. Tot ce urmează după aceea nu mai are sublimul iniţial. (Sper ca analogia mea să nu fie adevărată.)

De ce abandonează veteranii?

Ceea ce mă tulbură cel mai mult este că, rînd pe rînd, veteranii SF-ului părăsesc genul în favoarea altor domenii. Scriitorii cu care sînt prieten afirmă că a devenit extrem de dificil să creezi ceva nou în SF, prin comparaţie cu perioada de acum 20-30 de ani, cînd sience-fictionul se găsea în perioada copilăriei. De asemenea, în ziua de azi este tot mai

greu să fii acceptat pentru publicare. Ca să nu mai spun că un număr sporit de indivizi încearcă să scrie SF; sînt ispitiţi pînă şi savanţi serioşi.

Dezvoltîndu-şi un caracter de masă, SF-ul s-a pomenit brusc la o răscruce sau, în jargonul tehnologic, în zona de anomalie. Este atras în diferite direcţii, aidoma unui ac de busolă defectă. În mod regretabil, chiar şi cele mai bune cărţi recente de science-fiction pe care le-am citit nu sînt cu nimic superioare operelor de pionierat. Cu adevărat un prilej de îngrijorare!

Epoca transformărilor majore

Uneori se întîmplă realmente ca viaţa de zi cu zi să depăşească SF-ul. Prezentul o ia înaintea „viitorului" - un paradox trist pentru un gen care pretinde că prezice „lucrurile ce vor fi".

Realităţile anilor 1980 de pildă sînt mai uluitoare decît orice s-a visat în SF. Pare destul de plauzibil că societatea viitorului va fi populată de indivizi multilaterali. În acelaşi timp însă, societatea în care va trăi actuala generaţie va menţine realizările şi neajunsurile epocii noastre. Rămîn de soluţionat multe probleme.

Televiziunea va juca un rol major în viaţa omului în viitor. Ea va reuşi să creeze efectul „participării" la orice spectacol şi va oferi orice referinţă sau text, stocate electronic. Învăţămîntul, aşa cum este conceput acum, nu va mai fi necesar, dar dacă omul nu doreşte să degenereze într-un Mowgli, pierdut în jungla electronică, el va trebui să continue să meargă la şcoală, la muncă sau la întîlnirea cu o fată.

Omul pătrunde într-o lume unde calculatorul personal va fi permanent la îndemînă, pentru a-l sfătui cum să acţioneze cel mai bine. Nu va mai fi nevoit să intuiască sau să analizeze; este suficient să tasteze codul unui program şi să privească displayul. Însă dacă nu doreşte să devină un simplu „organism cibernetic", va trebui să gîndească, să reflecteze.

Munca, viaţa şi distracţiile cotidiene, pînă acum strict înregimentate, ba aş spune chiar ***ritualizate***, se modifică radical chiar sub ochii noştri, deschizînd exprimării individuale posibilităţi şi tărîmuri nelimitate. Dar oare omul este pregătit pentru astfel de modificări?

El pătrunde într-o lume unde tehnologia de vîrf ajunsă pe mîinile unui dement ar putea duce la o catastrofă mondială, cu mult mai înspăimîntătoare decît oricare coşmar imaginat de scriitorii SF. În acest context, eforturile pentru o pace mondială au devenit mai urgente şi capătă o nouă semnificaţie. Oare comunicarea recentă a unor savanţi, potrivit căreia în mod aproape cert omenirea este singură în Univers, să fie chiar atît de fantasmagorică? Dacă este adevărată, atunci omul va trebui să dezvolte Galaxia prin propriile eforturi, neajutat de semeni extratereştri. Întîmplător, acest scenariu este dispreţuit de SF-ul modern, ceea ce mi se pare nemeritat.

Recentele teorii şi descoperiri ştiinţifice sugerează că scriitorii SF ar face bine să-şi revizuiască arsenalele, care în general au devenit desuete, demodate. Cititorii doresc personaje noi, la fel de atractive ca şi faimoşii predecesori ai acestora.

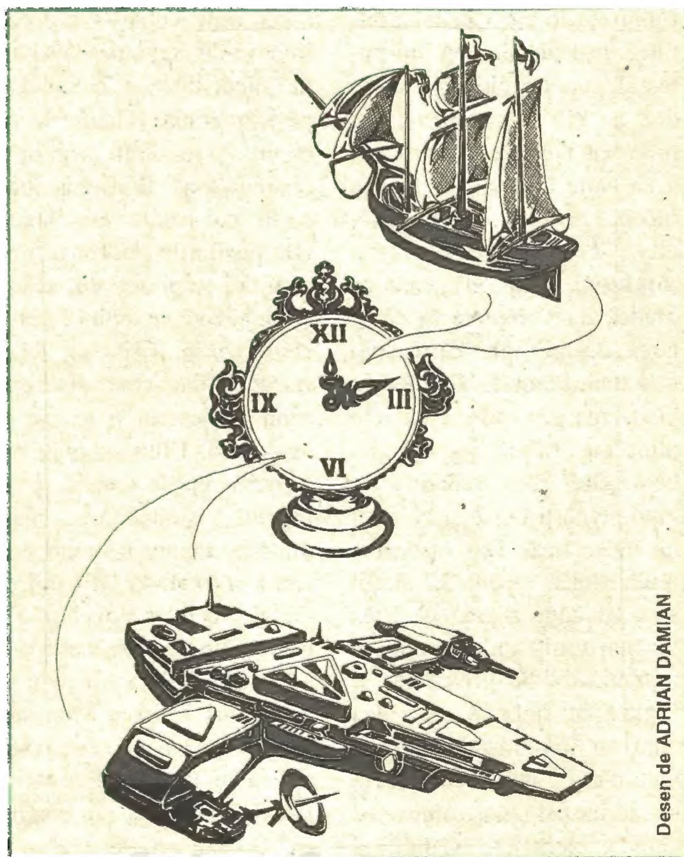
De aceea, ori de cîte ori încep să citesc o nouă povestire science-fiction, sper în miracolul unei asemenea întîlniri. Doresc să cred că SF-ul este foarte departe de senilitate.

Traducerea
MIHAI DAN PAVELESCU

CONSTANTIN BUICIUC

Sunetul, parfumul şi culoarea

Grigore Monoianu ieşise la pensie la şaizeci de ani. Cînd ajunse acasă, începu să citească toate cărţile necitite din bibliotecă. Îşi punea astfel în aplicare un plan vechi, din tinereţe. Avea o singură şi mare pasiune: cititul. Citise mult şi pînă acum, dar avea puţin timp liber şi nu putea să ţină pasul cu ritmul în care cumpăra cărţile nou apărute. Venea tîrziu de la serviciu (făcea ore suplimentare), îşi mai aducea de lucru şi acasă şi, deşi era ajutat de un computer destul de bun, tot lucra aproape zilnic pînă seara. Atunci îi mai rămîneau două-trei ore pentru citit, uneori şi mai puţin, pentru că îl mai vizitau, destul de rar, rudele sau puţinii săi prieteni, sau urmărea unele emisiuni la televizor. Între timp, el cumpăra constant cărţi, tot ce era mai bun în librării, iar teancul de volume necitite se mărea tot mai mult, devenind, treptat, uriaş. De acum însă, va recupera totul. Avea timp berechet în faţă. Încă din prima zi de după pensionare, se aşeză la biroul său cu cartea în faţă. Citea tot timpul. În primele săptămîni mai privea la televizor, mai primea vizitele prietenilor, mai ieşea la plimbare (o dată fusese chiar la cinematograful în relief). Dar, treptat, se separă de lume. Nu mai ieşi din casă, renunţă la televizor şi nu mai primi pe nimeni. Prietenii şi rudele îl părăsiră. Robotul casnic făcea curăţenie şi aducea mîncare. Tot el rezolva diferite probleme legate de contactul cu societatea (primirea pensiei, plata impozitelor, a energiei şi celelalte). Grigore Monoianu nu se mişca ore în şir de la biroul său. Uneori, ca să-şi mai odihnească ochii, privea cerul albastru de la fereastra sa de la etajul 30. Nu vedea nimic din oraşul care se întindea dedesubt. Se întorcea destul de repede la cartea deschisă. Dormea pe săturate, ca să-şi refacă forţele, apoi o lua de la început. Ar fi pierdut noţiu-

Desen de ADRIAN DAMIAN

nea timpului (de la o vreme trăsese jaluzelele negre la ferestre şi citea la lumina unei lămpi de birou), dacă robotul nu l-ar fi anunţat mereu ora, ziua, anul, anotimpul. După ce termina o carte, îi trecea numele şi autorul într-un caiet, apoi îşi stabilea în gînd ce cărţi va citi în continuare. Nu citea niciodată cărţi de acelaşi fel una după alta, deşi ştia că fiecare carte e, în felul ei, unică. Citea, în general, cărţile în ordinea în care le cumpărase. Se întîmpla să citească şi cărţi cumpărate cu douăzeci-treizeci de ani în urmă. Totuşi, dacă unele cărţi îl interesau în mod deosebit, nu aştepta să le vină rîndul, ci le citea înaintea altora. Încă din tinereţe nu putea să suporte obiceiul unora de a citi imediat cartea proaspăt apărută. Chiar dacă acea carte îl atrăgea, el nu o începea imediat ce o cumpăra, ci o lăsa să aştepte cîteva săptămîni, timp în care se gîndea cu voluptate la ea şi citea, desigur, alte cărţi, apărute mai de mult. Din cînd în cînd, mergea prin camerele pline cu rafturi şi mîngîia cotoarele, recapitulînd în gînd ce cărţi citise şi ce cărţi nu citise încă. Dar nu stătea mult: fugea repede la biroul său. Îşi dădu seama că citea de mai mulţi ani. Simţea că îmbătrînise. Se privea rar şi fugitiv în oglindă şi vedea cum se înmulţiseră ridurile, cum părul îi albise complet şi se rărise şi mai mult. Îşi simţea picioarele slăbite şi durerile de spate (care îl chinuiau încă din tinereţe) cu greu le mai ameliora cu medicamente aduse de robotul casnic. Totuşi, continua cititul. Vedea, cu bucurie infernală, că teancul de cărţi necitite se micşorează tot mai mult. Pînă într-o zi, cînd termină de citit ultima carte din bibliotecă. Robotul îl anunţă că de la pensionarea lui au trecut douăzeci şi doi de ani, opt luni şi zece zile. Grigore Monoianu era complet satisfăcut. Deşi nu se simţea prea bine (avea o slăbiciune generală), hotărî să iasă afară, prima dată după mai bine de douăzeci şi doi de ani. Luă ascensorul, coborî rapid cele treizeci de etaje, deschise uşa de sticlă mată a blocului şi păşi în stradă. Rămase încremenit. Pe un dîmb înverzit se înălţau două flori gigantice, roşii, cu petale mişcătoare. Din pistilurile florilor se ridicară doi şerpi argintii, subţiri şi lungi care se topiră încet în cerul azuriu. Trecu un fel de caleaşcă din care pluti prin aerul înmiresmat o femeie cu trenă albă. Efluvii luminoase şterseră repede femeia şi vehiculul strălucitor, apoi, dintr-un munte veni un proiectil şi explodă în mii de ţăndări, care se dovediră a fi o mulţime de flori multicolore, ce răspîndeau tot felul de parfumuri. Grigore Monoianu se aplecă şi luă o floare albastră căzută în faţa lui. Floarea se transformă brusc în scrum, care-i căzu printre degete. O jerbă de scîntei coborî dintr-o stea agăţată în mijlocul cerului, construind o cupolă semitransparentă. Prin pereţii cupolei îl priveau nişte oameni cu aripi pe spate şi care ţineau în mîini un fel de obiecte sferice, jumătate roşii şi jumătate albe. În interiorul sferelor clipeau lumini dezordonate. Un tren ieşi din pămînt ca o rîmă gigantică şi se pierdu şerpuind printre copacii pădurii ce se întindea în zare. La poalele unui deal crescură mai multe ciuperci galbene, uriaşe. Peste ele păşea o pasăre cu penele arzînde. Fumul din spatele păsării se întărea treptat într-o construcţie din marmură neagră, brăzdată de vinişoare sîngerii. Pe porţile construcţiei ieşeau, în rînduri strînse, fiinţe orbitor de albe. Capul lor era complet neted, nu aveau ochi, nas, gură şi urechi. Fiinţele semănau cu nişte furnici. Grigore Monoianu se frecă la ochi, strînse pleoapele, se ciupi de braţ, dar imaginile nu dispărură. Auzea şi un fel de muzică greu de definit şi simţea un miros de plante. „Nu se poate, aceasta nu e... Au trecut mai bine de douăzeci de ani, omenirea a evoluat, dar n-are cum să se prezinte astfel! Parcă sînt într-o altă... Ce fel de realitate percep eu?“ Închise ochii, se întoarse brusc spre uşa blocului. Deschise ochii, intră în ascensor, urcă pînă la etajul 30, pătrunse în apartamentul său şi îşi privi cu bucurie rafturile pline cu cărţi, înalte pînă în tavan. Fu însă cuprins de panică: îşi aminti că nu a mai rămas nici o carte necitită în imensa şi orgolioasa lui bibliotecă.

"Ben Azai a fost considerat demn de a se opri la poarta celui de-al şaselea palat, contemplînd splendoarea eterată a plăcilor de marmură pură. Deschise gura şi repetă de două ori: <<Apă! Apă!>>. Cît ai clipi, i-au tăiat capul şi l-au străpuns cu unsprezece mii de suliţi. Aceasta va servi drept învăţătură pentru generaţiile viitoare, ca nimeni să nu mai greşească în pragul celui de-al şaselea palat."

(HEKHOLOT MINORUL)

ROBERT SILVERBERG

AL ŞASELEA PALAT

Exista comoara și paznicul ei. Și mai erau oasele înălbite ale acelora care au încercat zadarnic să pună mîna pe ea. Chiar și oasele s-au contaminat cu un fel de frumusețe, acolo unde zăceau, aproape de ușa camerei ce adăpostea bogățiile, sub bolta strălucitoare a cerului. Giuvaierele înfrumusețau tot ce era în apropiere, chiar și osemintele împrăștiate, chiar și paznicul inexorabil.

Comoara se afla pe o mică planetă a sistemului stelei Valzar cea Roșie. Aproape cît Luna, fără atmosferă, gravita prin tenebrele miliardelor de kilometri, în vecinătatea unei stele care se răcea încet. Cîndva, un călător spațial s-a oprit aici. De unde venea, unde se ducea? Nimeni nu a știut. A amenajat un loc și aici se găsește și acum comoara imuabilă, eternă, scăpînd imaginației celei mai dezlănțuite, supravegheată de omul de oțel, robotul fără față care-și așteaptă stăpînul cu tenacitatea metalului.

Erau și din cei care se lăcomeau la comoară. Veneau, paznicul îi întreba și își pierdeau viața.

Pe o planetă vecină, oameni nedescurajați de soarta predecesorilor visau la bogății fabuloase și își făceau planuri. Lipescu era dintr-aceștia: statură herculeană, barbă blondă, pumni grei ca ciocanele, pieptul ca un trunchi de arbore, de două ori centenar. Și Bolzano: slab, privire strălucitoare, deget prompt, fin ca ambra.

Nici unul nu voia să-și piardă viața.

●

Vocea lui Lipescu amintea de tunetele galaxiilor intrate în coliziune. Trase spre el halba cu bere neagră și spuse:

— Mîine plec, Bolzano.

— Ordinatorul este gata?

— Gata. L-am programat să răspundă la toate întrebările brutei — mugi colosul. Nu e nici un pericol de a greși sau de a fi pus în încurcătură.

— Și dacă, totuși, se întîmplă? insistă Bolzano, privind indolent în ochii tovarășului său — ochi albaștri, cu o nuanță palidă surprinzătoare. Și dacă robotul te ucide?

— Am mai avut de-a face cu roboți.

Bolzano izbucni în rîs.

— Cîmpia e plină de oseminte, amice. O să ți le lași și tu acolo. Niște oase impresionante, Lipescule, ascultă-mă.

Lipescu clătină din cap gînditor.

— Prietene, întotdeauna ai avut umor. Reluă cu o voce înceată: dar dacă ai fi fost cu capul pe umeri nu mi te-ai fi asociat în treaba asta. Numai un visător se poate angaja în așa ceva! O palmă enormă plană deasupra lui Bolzano și-i prinse mîna. Micuțul gemu cînd articulația scoase un trosnet: Ai să continui tu, nu? Dacă eu mor o să mergi tu?

— Sigur că da, prostule!

— Sigur? Ești poltron ca toată gașca ta. O să te uiți cum mă omoară ăla și o să ștergi putina cît poți de repede în celălalt colț al galaxiei... așa-i?

— O să încerc și eu, nu te teme, replică acru Bolzano. Și lasă-mi mîna în pace.

Lipescu îl lăsă. Micuțul se așeză în fotoliu, frecîndu-și încheietura. Înghiți un gît de bere, apoi surîse în direcția prietenului său și ridică halba:

— Pentru succesul nostru, îi zise.

— Bine spus. Pentru comoară!

— Și pentru viața regească ce o s-o ducem după aceea!

— Pentru amîndoi! tună uriașul.

— Poate, se îndoi Bolzano. Cine știe?

Bolzano nu era sigur de nimic. Desigur, Lipescu este un curajos, a imaginat un plan

îndrăzneţ cum rareori ai ocazia să întîlneşti, care îmbina forţa cu viclenia. Şi totuşi riscurile erau mari şi Bolzano ajunsese să nu mai ştie ce-şi doreşte. Dacă Lipescu obţinea comoara după încercarea sa, era sigur că-şi va avea partea lui, fără pic de pericol. Dar dacă eşua, Bolzano ar fi fost nevoit să-şi rişte viaţa. O treime din comoară sigură sau totul, dar pentru o miză mai ridicată. Care este cea mai bună soluţie?

Era o dilemă de natură să încurce pînă şi un jucător înrăit ca Bolzano. Dar nu era decît o poltronerie, în sinea lui aştepta şi el să-şi rişte viaţa pe planeta unde zăcea comoara.

Lipescu îşi va încerca primul şansele. Aşa au convenit. După ce au furat ordinatorul, Bolzano l-a încredinţat colosului, care va merge primul să înfrunte paznicul. Dacă cîştigă, partea cea mai mare va fi a lui. Dacă eşua, atunci comoara îi revenea lui Bolzano. O asociaţie puţin obişnuită, dar Lipescu nu o concepea altfel şi Fred Bolzano nici nu încercase să-şi contrarieze tovarăşul. Lipescu se va întoarce cu comoara sau nu se va mai întoarce niciodată. Nu există cale de mijloc, lucru de care îşi dădeau seama amîndoi.

Bolzano dormi foarte prost. Avea un apartament confortabil, situat într-un turn cu vedere spre apele scînteietoare ale lacului Eris, şi pe care îl părăsea cu greu. Lipescu prefera cartierele sordide din sudul lacului. Cînd s-au despărţit au pornit în direcţii opuse. Bolzano se gîndi să-şi caute o femeie, dar nu întreprinse nimic. Neputînd să adoarmă, rămase în faţa ecranului televizorului, urmărind indiferent planete verzi sau roşiatice.

Puţin înaintea zorilor, viziona banda cu comoara. Fusese înregistrată de către Octane Merliu, cu peste un secol în urmă, pe cînd orbita la 90 000 de metri deasupra suprafeţei planetei. Acum oasele lui Merliu se înălbeau şi ele pe cîmpie, dar banda a fost recuperată şi se vindea foarte scump pe pieţele neautorizate. Obiectivul ultrasensibil al camerei înregistrase o mulţime de lucruri.

Exista poarta şi exista paznicul ei. Lucios, insensibil la trecerea timpului, splendid. Era acolo, înalt de trei metri, siluetă pătrată cu un dom minuscul servindu-i drept cap, un cap fără faţă, complet plat. În spatele robotului se afla poarta mare, larg deschisă, dar inaccesibilă. Şi comoara, alcătuită din tot ceea ce arta a dat mai bun într-o mulţime de galaxii. Abandonată acolo de un număr incalculabil de ani.

Nu erau pietre preţioase sau metale scumpe. Valoarea aici nu era intrinsecă şi nici un vandal n-ar fi putut transforma comoara în lingouri vulgare. Puteai vedea statuete din fier lustruit care păreau vii. Plăci din plumbul cel mai pur, purtînd gravate lucruri tulburătoare pentru spiritul uman. Figuri din granit aduse de pe o planetă îngheţată, situată la o jumătate de parsec de acolo. Opale răspîndind un foc interior, pe care artizani de geniu le şlefuiseră în curbe scînteietoare.

O spirală din lemn cu reflexe irizante. O înlănţuire de plăci din osul unui animal, curbat şi deviat astfel că motivul se înmuia şi atingea probabil un continuum stăpînit de alte dimensiuni. Cochilii incrustate, care se puteau separa graţie unor deschizături abil făcute: cele mai mici erau aproape invizibile. Scoici lustruite aduse de pe plaje neştiute. Un adevărat depozit de minuni, de o profunzime ce dădea ameţeli, se etala acolo, dincolo de poartă, în cei cincizeci de metri pătraţi ai încăperii.

Oameni grosolani, fără nici un simţ estetic, şi-au pierdut viaţa încercînd să pună mîna pe comoară. Căci valoarea ei era evidentă, îţi puteai da seama fără nici un efort de imaginaţie. În toate galaxiile, colecţionari pasionaţi şi-ar disputa cu cuţitul în mînă cea mai mică piesă a comorii. Lingourile nu erau totuna cu lîna de aur. Darămite aceste obiecte pe care nimeni nu le-ar putea reproduce vreodată.

Înainte ca banda să se fi terminat, Bolzano fu inundat de lăcomie. Cînd ultima imagine dispăru, rămase încă mult timp încremenit în fotoliu, fără forţă.

Ziua îşi făcu apariţia. Cele trei luni argintate coborau dincolo de munţi, Valzar cea Roşie inundă firmamentul. Bolzano reuşi să doarmă o oră.

Apoi sosi clipa plecării.

❧

Au considerat că e mai bine să lase nava pe orbită, la cinci mii de metri înălţime, deasupra planetei moarte. Nu se puteau încrede în relatările vechi şi nimeni nu putea spune ce rază de acţiune are paznicul robot. Dacă Lipescu cîştigă partida, Bolzano urma să asolizeze pentru a-l îmbarca, pe el şi comoara. Dacă nu, era rîndul lui Bolzano să încerce.

Colosul părea şi mai impunător, sub dubla carapace a costumului spaţial şi a asolizatorului. La pieptul său masiv se remarca ordinatorul, ajutorul memoriei, adăpostit cu grija cu care ar fi cărat comoara. Gardianul îi va pune întrebări, la care va răspunde cu ajutorul ordinatorului. Bolzano va asculta. Dacă Lipescu se va înşela, asociatul său va putea analiza greşeala şi să-şi încerce şansele, după el.

— Mă auzi? întrebă Lipescu.

— Perfect. Poţi pleca.

— Ce te grăbeşti? Vrei să mă vezi mort?

— Vrei cumva să merg eu primul? replică Bolzano.

— Imbecil! Orice ar fi, cască urechile. Dacă o fi să mor, măcar să nu fie degeaba.

— Ce importanță are pentru tine?
Silueta enormă înaintă. Bolzano nu-i putu vedea fața, dar înțelese că în clipa aceea Lipescu nu zîmbea.
— Atîta valoare să aibă viața? spuse uriașul. Oare n-am dreptul să-mi risc pielea?
— În folosul meu?
— Nu, într-al meu, i-o tăie Lipescu. Mă voi întoarce.
Intră în ecluză. O clipă mai tîrziu, ieși din navă și coborî oblic spre planetă, căderea fiindu-i frînată de reactoarele de sub picioare. Bolzano se instală în fața ecranului, urmărindu-i traiectoria. Fasciculul televectorului îl urmări pe Lipescu imediat ce atinse solul, aruncînd flăcări. Comoara și paznicul ei erau la cîteva sute de metri mai departe. Lipescu abandonă asolizatorul, ieșind din el ca o insectă din coconul ei, și porni spre comoară făcînd pași uriași.
Bolzano privea.
Lipescu asculta.
Televectorul transmitea totul cu cea mai mare fidelitate. Era dorința lui Bolzano, care îi satisfăcea și orgoliul lui Lipescu, mulțumit că aventura sa va fi înregistrată pentru posteritate. În fața paznicului Lipescu părea un pitic. Robotul fără față îl domina cu peste un metru.
— Pleacă, ordonă Lipescu.
Răspunsul veni cu o intonație extraordinar de omenească, dar în el nu puteai simți umbra nici unui sentiment:
— Ceea ce păzesc eu aici nu este de dat.
— Reclam acest drept, declară Lipescu.
— Au făcut-o mulți. Dar drepturile lor erau inexistente și ale tale sînt la fel. Nu pot să-ți fac loc.
— Încearcă-mă. Vei vedea că am dreptul.
— Doar stăpînul meu are dreptul să treacă.
— Ce stăpîn? Eu sînt stăpînul tău!
— Stăpînul meu este cel care mă poate comanda. Și nimeni nu poate dacă se dovedește ignorant față de mine.
— Atunci încearcă-mă, insistă Lipescu.
— Moartea este pedeapsa eșecului.
— Încearcă-mă!
— Comoara nu-ți aparține.
— Încearcă-mă și pleacă!
— Oasele tale vor rămîne aici, lîngă celelalte.
— Încearcă-mă, repetă Lipescu.
Din navă, Bolzano observa fiecare gest, auzea fiecare cuvînt, cu sufletul la gură. Totul părea posibil. Robotul va propune enigme cum făcea pe vremuri Sfinxul înfruntat de Oedip. Îi putea cere lui Lipescu să demonstreze teoreme. Sau să traducă cuvinte stranii. Cam asta își imagina după experiențele încheiate trist ale predecesorilor lor. Și, după cît se pare, o singură greșeală aducea moartea.
Bolzano și Lipescu frunzăriseră împreună bibliotecile întregului univers. Au înmagazinat toate cunoștințele umane (sau cel puțin așa spera) în ordinator. Muncă epuizantă, care le-a luat luni în șir. Și acum, acest glob de metal lustruit pe care Lipescu îl păstra la piept putea răspunde unui număr de întrebări practic nelimitat.
Se lăsă o liniște prelungă. Om și robot rămaseră față în față, observîndu-se unul pe celălalt. Apoi paznicul vorbi:
— Definiția latitudinii!
— E vorba de latitudinea geografică? întrebă Lipescu.
Bolzano simți gheara fricii cuibărindu-se în el. Imbecilul, speră să obțină precizări! O să piară la prima întrebare.
Robotul repetă:
— Definiția latitudinii!
— Distanța unghiulară a unui punct de pe sprafața unei planete, la nord sau la sud de ecuator, măsurată de la centrul planetei.
— Între terța minoră și sexta majoră, reluă robotul, care este cea mai consonantă?
Lipescu ezită. Nu se pricepea la muzică. Dar ordinatorul îi dădu răspunsul.
— Terța minoră, spuse el.
Robotul trecu imediat la altă întrebare.
— Lista numerelor prime cuprinse între 5237 și 7641!
Bolzano surîse căci, de data aceasta, Lipescu răspunse fără probleme. Pînă aici, totul mergea bine. Robotul rămînea la probleme concrete, enunțînd întrebări fără dificultăți. După ce s-a zăpăcit la început, Lipescu deveni mai încrezător. Bolzano se apropie de ecran, pentru a vedea mai bine poarta deschisă și comoara fabuloasă. Începu chiar să-și aleagă obiectele care i-ar fi fost pe plac.
— Numele celor șapte poeți ai tragicului de pe Elifora, ceru robotul.
— Domiphar, Halionis, Slegg, Hork-Sekan...
— Cele paisprezece semne zodiacale de pe Morniz?
— Dinții, Șerpii, Frunzele, Cascada, Urma...
— Ce este un peduncul?
— Tija uneia din flori. Compusă dintr-o inflorescență simplă.
— Cîți ani a durat epoca lui Larrinax?
— Opt.
— Ce spune planta în al treilea cînt din **Care cetește** de Somnor?
— Sufăr, plîng, gem, mor! tună Lipescu.

— Ce diferență este între stamină și pistil?
— Stamina unei flori este organul care produce polenul, în timp ce pistilul...
Și așa mai departe. Robotul nu se limita la cele trei întrebări legendare, despre care amintește mitologia. Depășise deja o duzină. Lipescu răspundea într-una, ajutat la nevoie de imensul bagaj de cunoștințe pe care-l purta la piept. Bolzano memora întrebările, acum erau șaptesprezece la care uriașul a

răspuns admirabil. Robotul se va da bătut? N-are de gînd să lase o dată intrarea liberă?

A optsprezecea întrebare a fost copilărească. Enunțul teoremei lui Pitagora. Aici Lipescu s-ar fi putut lipsi de ordinator! Răspunse imediat, clar și concis, stîrnind admirația lui Bolzano.

Și, în ultima clipă, robotul îl fulgeră.

Totul se petrecu cît ai clipi din ochi. Lipescu își terminase fraza și aștepta întrebarea următoare. Dar a nouăsprezecea problemă nu a mai fost enunțată. În robot se deschise un panou și din măruntaiele sale țîșni un fel de coardă strălucitoare, se derulă pe cei doi—trei metri care-l separau pe paznic de cel care-l înfrunta și îl tăie pe Lipescu în două. Apoi coarda dispăru.

Torsul uriașului basculă în spate. Picioarele masive rămaseră cîteva clipe drepte, apoi genunchii se înmuiară, unul din bocancii costumului răzui solul, iar capul nu mai mișcă.

Țintuit în scaun, tremurînd în liniștea navei, Bolzano simți că-i îngheață sîngele în vine. Ce s-a întîmplat? Lipescu a răspuns corect la fiecare întrebare și robotul totuși l-a ucis. De ce?

S-a încurcat în enunțul teoremei lui Pitagora? Nu... Bolzano ascultă înregistrarea. Răspunsul era perfect, la fel ca celelalte. În acest caz, trebuie să admitem că paznicul a trișat. Furios că pierde, l-a doborît pe Lipescu.

Este oare posibil așa ceva? Poate acționa un robot astfel? Bolzano nu cunoștea niciunul capabil de așa ceva. Dar paznicul era ceva diferit.

Rămase mult timp în cabină, tentat să se întoarcă acasă. Dar îl chema comoara. Ceva din el, un necunoscut care-l împingea la sinucidere, îl trimitea pe urmele lui Lipescu. Asemeni unei sirene, robotul îl atrăgea pe planeta moartă.

Trebuie să existe o metodă pentru a o înfrînge, gîndi el în timp ce-și conducea nava spre cîmpie. Trebuie să existe ordinatorul? Ideea e bună în felul ei, dar pe Lipescu nu l-a ajutat. În ciuda impreciziei lor, documentele atestau că toți îndrăzneții au murit pentru că au răspuns corect la o întrebare. Lipescu nu a greșit nimic și totuși a fost ucis. Este absurd să crezi că ordinatorul poate găsi între pătratul ipotenuzei și cel al catetelor alt raport decît cel stabilit odinioară de către Pitagora.

Bolzano se întreba cum ar putea reuși o lovitură sigură.

Traversă întinderea deșertică, mergînd cu greu în direcția porții și a paznicului ei. Își simțea picioarele de plumb, dar, pe măsură ce înainta, o idee prinse să încolțească.

Se știa condamnat la moarte de către lăcomie. Nu-l putea salva decît o agilitate extremă a spiritului, inteligența, în sensul banal al cuvîntului, era neputincioasă. Ajunse în cele din urmă în fața robotului. În jur observă o mare de oseminte și trupul lui Lipescu, scăldat în sînge. Ordinatorul era acolo, fixat pe pieptul lipsit de viață. Dar Bolzano nu se hotărî să întindă mîinile spre globul metalic. Își întoarse privirile. Nu dorea ca vederea corpului tăiat în două să-i tulbure gîndurile.

Își făcu curaj. Paznicul părea că nu-l bagă în seamă.

— Fă loc! strigă Bolzano. Iată-mă, am venit să iau comoara.

— Mai întîi trebuie să obții dreptul de a trece.

— Și ce vrei să fac?

— Să demonstrezi adevărul, spuse robotul. Să revelezi sensul profund al lucrurilor. Să știi să interpretezi.

— Aștept, răspunse Bolzano.

Gardianul puse prima întrebare:

— Cum se numește mecanismul excretor al rinichiului, la vertebrate?

Bolzano reflectă. Nu avea habar. Ordinatorul i-ar fi putut sufla răspunsul, dar zăcea mai încolo, pe cadavrul lui Lipescu. Dar ordinatorul voia adevărul, sensul profund, interpretarea, lucruri care nu erau neapărat enunțuri sau definiții clasice. Lipescu a răspuns prin defințiі, citate, liste cu cuvinte. Și l-a ucis.

— Broasca în mare, scandă Bolzano, scoate un strigăt de azur.

Se lăsă liniștea. Omul privea concentrat spre robot, așteptîndu-se să vadă țîșnind coarda strălucitoare care l-ar tăia în două.

Gardianul puse a doua întrebare.

— În timpul războiului cîinilor, pe Vanderveer IX, colonii în luptă au redactat treizeci și opt de articole de sfidare. Citează-l pe al treilea, al nouălea, al douăzeci și treilea și al treizeci și cincilea.

Bolzano așteptă cîteva momente. Robotul aparținea altei lumi, a fost construit de mîini neumane. Cum funcționează mintea creatorului său? Respectă cunoașterea? Acumulează cu gelozie cunoștințe numai pentru sine? Sau admite că o defințіe nu are nici o valoare, că pătrunderea în intimitatea lucrurilor este un fenomen independent de logică.

Lipescu a respectat logica. Acum zace, tăiat în două.

— Suferința cea mai pură, spuse Bolzano, este inefabilă și înviorătoare.

— Războinicii lui Oda Nobugana au asediat mănăstirea Kwaisen în 3 aprilie 1582. Ce cuvinte înțelepte a rostit abatele în acea zi?

De data aceasta Bolzano găsi răspunsul imediat:

— Unsprezece, patruzeci și unu, elefant, voluminos.

Ultimul cuvînt îi scăpă, fără să se poată opri la timp. Și-a dat seama prea tîrziu că, **logic,** un elefant este voluminos. Eroare fatală? Robotul păru că n-a remarcat nimic.

Trecu la întrebarea următoare. Vocea sa se făcu auzită, parcă mai puternică, mai sonoră.

— Care este procentul de oxigen în atmosfera lui Muldonar VII?

— Martorul mincinos este întotdeauna gata să scoată sabia.

Din paznic se auzi un zgomot straniu. Fără alt semn, rulă pe niște șine enorme și se deplasă doi metri spre stînga. Poarta era liberă, larg deschisă.

— Poți intra, spuse robotul.

Bolzano simți inima zbătîndu-se. A cîștigat! Comoara era a lui!

Toți ceilalți au eșuat lăsîndu-și osemintele în cîmpie. Au încercat să răspundă gardianului. Uneori dădeau soluția corectă, alteori greșeau. Toți și-au găsit moartea. Iar el, Bolzano, era aici, sănătos și salvat.

Un adevărat miracol. Întîmplare? Pricepere? Cîte puțin din fiecare, gîndi el. A văzut un om răspunzînd bine la optsprezece întrebări și murind. Deci nu asta îl interesa pe robot. Atunci ce voia? Sensul profund al lucrurilor. Interpretarea lor. Adevărul ascuns.

Bolzano înțelegea că răspunsurile date aiurea puteau satisface cerințele acestea. Cel puternic a eșuat acolo unde a cîștigat bufonul. Și-a jucat viața mizînd pe inepție și a cîștigat. Potul era al lui.

Făcu trei—patru pași ezitanți și se trezi în fața comorii. În ciuda greutății reduse, picioarele se mișcau cu greutate. Căzu în genunchi printre comori.

Filmele, obiectivele cele mai puternice, n-au arătat decît o vagă idee a splendorilor etalate pe sol. Bolzano contemplă cu o admirație vecină cu extazul un disc minuscul al cărui diametru nu era mai mare decît un ochi uman. Miriade de linii îl înconjurau, formînd motive, mereu altele, de o frumusețe incomparabilă. O clipă mai tîrziu își pierdu răsuflarea cînd privirea îi căzu pe o sferă din marmură stălucitoare ale cărei curbe se suprapuneau în mod misterios. Dincolo, un scarabeu sculptat într-o substanță ceroasă, fragilă, pe un soclu din jad. Mai jos, o grămadă de stofe metalice pe care jucau luminițe mișcătoare. Și mai încolo... și în spate... și acolo...

Trebuie să facă mai multe drumuri pentru a duce totul la navă. N-ar fi mai bine să o ducă pe ea aici, lîngă comoară? Bolzano se întrebă dacă nu-și va anula victoria, încercînd să bată din nou la poartă. Nu va trebui să-și cîștige încă o dată dreptul de a pătrunde aici? Și robotul va accepta răspunsurile la fel ca prima dată?

Se decise să riște. Spiritul său agil închegă un plan. Va alege o duzină, nu, mai multe duzini de obiecte dintre cele mai frumoase, atîtea cîte poate duce și se va reîntoarce la navă. Apoi se va apropia din nou de poartă. Dacă paznicul îi face greutăți, Bolzano va pleca pur și simplu, luînd cu el ce a putut duce. De ce să cauți pericolul? După ce va vinde primul transport poate reveni. Nimeni, de asta era sigur, nu va lua comoara în timpul absenței sale. Totul era să aleagă.

Aplecat, făcu o triere minuțioasă, adunînd obiectele ușor de transportat și de vîndut. Spirala de marmură? Prea grea. Discul cu linii strălucitoare, da, și scarabeul, desigur. Și statueta aceasta în culori mate și broșele cu scene nevăzute încă de ochiul uman. Și cochiliile și...

Tîmplele i se zbăteau, inima pulsa cu bubuituri surde. Se vedea parcurgînd universul. Va merge din planetă în planetă să-și vîndă bogățiile. Colecționari, muzee, guverne se vor bate pentru întîietate. Pentru fiecare obiect va lăsa să urce prețul la milioane, înainte de a accepta. Desigur, va păstra trei—patru piese ca amintire.

Și într-o bună zi, blazat de atîta bogăție, va reveni aici, pe planeta moartă. Din nou va înfrunta paznicul, care-i va pune desigur alte întrebări la care va răspunde cu alte inepții, această cunoaștere fundamentală, foamea de cunoaștere. Iar robotul îl va lăsa din nou să intre...

Bolzano se ridică. Una după alta își aduna minunățiile în brațe. Încetișor, își spuse, încetișor. Apoi se întoarse și ieși în pragul porții.

Paznicul rămăsese la locul lui nemișcat. Nu-i acordase nici o atenție lui Bolzano cînd acesta își aduna bogățiile. Micul om trecu pe lîngă el fără să-l bage în seamă.

Atunci robotul îl întrebă:

— De ce ai luat lucrurile acestea? Ce vrei să faci cu ele?

Bolzano surîse. Pe un ton neglijent îi explică:

— Pentru că sînt frumoase și am nevoie de ele. Cunoști un motiv mai bun?

— Nu, răspunse robotul și panoul din pîntecul său glisă.

Bolzano înțelese, prea tîrziu, că testul încă nu se terminase. Gardianul nu i-a pus întrebarea din simplă curiozitate. Și de data aceasta, a răspuns serios, logic.

Strigă. Văzu fulgerînd coarda scînteietoare.

Moartea urmă, instantaneu.

Traducere de CONSTANTIN COZMIUC

AUREL CĂRĂŞEL

LUMEA LA CARE NU VISAM

Spărgătorul de nuci îl întrebase de dimineaţă de ce e supărat, iar el îl trimisese la dracu', bombănind. Cum să nu fie, la urma-urmei? Să te numeşti Langevin Fox, să ai o inteligenţă practică sclipitoare şi patru invenţii tehnice recunoscute în toată Alicia şi să te afli faţă în faţă cu cea de-a treia condamnare - nu-i acesta un foarte serios prilej de amărăciune? Şi, apoi, oricît de înţelegător s-ar fi dovedit Spărgătorul de nuci, nu era, la o adică, decît tot o blestemată de jucărie uriaşă, cu un pumn de circuite integrate în loc de creier...

Cum asta îi trecea prin minte în acea dimineaţă ceţoasă, pe cînd se plimba nervos prin sala cea lungă şi friguroasă a Tribunalului de Sector. Încercase să se liniştească prin autosugestie, dar nu reuşise: ziarele aveau un gust insipid, cu informaţiile lor prăfuite despre generaţia a opta a păpuşilor cu inteligenţă pozitronică, despre noul aliment destinat puilor de cîine, iar înregistrările pe casetă ale ultimelor ştiri politice de pe mapamond presupuneau cel puţin răbdarea de a le asculta. Răbdare pe care el, Langevin Fox, subdirectorul celui mai important centru de produse zaharoase din oraş, nu o mai avea.

Doi cunoscuţi ce ieşiseră mai devreme încercaseră să-l încurajeze: ei luaseră puţin. O bagatelă, ce mai! Se ţinuse cont de circumstanţele atenuante. Langevin înălţase din umeri: circumstanţe atenuante... Poate agravante! Cei doi, tehnicieni la „Jurix", se aflau la prima lor abatere.

Aşa îşi repeta, impunîndu-şi să rămînă calm, orice s-ar fi întîmplat, în timp ce intra în sala înaltă, zugrăvită în albastru, în care-l aştepta nesiguranţa zilei de mîine sub forma celor trei judecători - Califul, Piticul şi Motanul. Grefierul-Barză îl puse să jure pe cartea „Basmelor" lui Andersen că va respecta atmosfera lumii ficţiunilor în declaraţiile pe care le va face şi apoi dădu citire, ca de fiecare dată, lungului pomelnic de date şi fapte istorice ale Regatului Unit al Ficţiunii.

Langevin Fox asculta numai cu o ureche, încercînd să surprindă în ochii impasibili ai Califului, care îşi apropia mereu turbanul bătut în pietre preţioase de capetele colegilor săi pentru a-i studia dosarul, dacă are vreo speranţă să scape mai ieftin. Singur Motanul îl privea din cînd în cînd compătimitor şi se trăgea de coadă, dar Langevin ştia că nu poţi pune nici o bază pe ceea ce gîndea el, fiind cel mai influenţabil din trioul de judecată. Cînd Grefierul clămpăni din cioc cifra anului 2014, începu să fie atent. Se apropia partea cea mai importantă a actului: capătul de acuzare.

Grefierul-Barză vorbea rar şi fără intonaţie. Pomeni despre anii premergători Reformei ca despre un timp al marilor nelinişti sociale, cînd oamenii maturi deveniseră atît de iraţionali, încît se dovedise practic faptul că a-i lăsa pe ei să ia decizii vitale pentru liniştea umanităţii ar fi însemnat o imensă eroare. Aminti cu duioşie despre cele dintîi Sinoduri ale Copiilor, despre noaptea persecuţiilor din 2010, despre ameninţările proferate la adresa natalităţii, despre prigoana din 2012 şi proiectul de grădiniţă-gigant, pentru ca brusc, ajungînd la măreaţa zi de 1 Iunie 2016, să îşi schimbe modulaţia vocii şi să povestească în cuvinte calde despre Revolta fără sînge, despre Lovitura de stat universală prin care cei 5 miliarde de eroi fără vîrstă ai Copilăriei Eterne îşi impuseseră voinţa celor 3 miliarde de adulţi şi, preluînd puterea absolută, înfiinţaseră Regatul Unit al Ficţiunii, singura lume cu adevărat fericită din Univers.

Şi acum ar vrea el, Langevin Fox, adultul în vîrstă de 35 de ani, fostul copil-senator de altă dată, să distrugă aceste realizări datorită comportării sale de adult isteric? În lumea de dinainte de Copilăria Eternă ar fi fost condamnat la ani grei de detenţie sau chiar la moarte. Nu resimţea oare nici un pic de ruşine pentru cei 12 miliarde de copii, care îl priveau reprobabil?

Şi Grefierul-Barză, schimbîndu-şi din nou tonalitatea vocii cu ajutorul microcircuitului de alternanţă fixat la baza ciocului, dădu citire capului de acuzare: Tribunalul Copiilor Eterni din Alicia îl acuza pe numitul Longevin Fox, adult în vîrstă de 35 de ani, subdirector la „Zaronia", tată a cinci copii, de reînviere a unor obiceiuri barbare, primitive, cunoscute sub denumirea de „box" şi „lupte", obiceiuri pe care le practica împreună cu alte cunoştinţe în subsolul locuinţei, după ora stingerii.

Judecătorul Pitic clătina reprobativ din cap şi Langevin observă disperat că Motanul este în perfect acord cu el. Judecătorul Calif tăcea, invitîndu-l parcă să se apere.

Cînd Grefierul-Barză închise dosarul şi se înclină clămpănind către cei trei judecători, luă cuvîntul fără să mai aştepte invitaţia oficială. Începu prin a-i măguli pe cei trei reprezentanţi sintetici ai Copiilor Eterni, arătîndu-le că respectă toate legile Copilăriei şi că îşi aduce aminte cu cea mai mare plăcere că şi el a fost copil. Că îşi petrece, conform uzanţei, patru zile din cele şapte ale săptămînii însoţindu-şi copiii în Ţara de Turtă Dulce din Sectorul VI al Aliciei şi că mănîncă cot la cot cu ei cantităţile de dulciuri, cofeturi şi fructe primite zilnic prin raţie. În fiecare noapte vizionează împreună ciclul „O mie şi una de nopţi" - asta se poate verifica şi în cartoteca magnetică a locuinţei. În ultimii patru ani, de fiecare Crăciun, au fost împreună pe Urania şi au tăiat balaurul rezervat lor. Păstrează de acolo magnifice holograme, care-l înfăţişează în chip de Făt-Frumos, cu paloşul-laser în dreapta şi cu căpăţîna aseptizată a monstrului în stînga. Însă domnii judecători ar trebui să înţeleagă că un adult, la urma-urmei, nu mai poate fi un copil, oricît s-ar strădui, şi plăcerile şi distracţiile lui trebuie să fie şi ele diferite. Cînd copiii de azi, cei care-l acuză, vor ajunge şi ei adulţi, vor vedea pe pielea lor ce înseamnă asta.

Califul, Piticul şi Motanul au înclinat capul în semn că au înţeles ce avea de spus şi Grefierul-Barză a lovit cu ciocul într-un clopoţel de argint, atîrnat deasupra mesei.

Cinstiţii judecători se retrag să delibereze, mormăi furios în sine Langevin Fox, urmîndu-l pe Aprodul-Harap, cu buzoaie late şi cercei sclipitori în urechi. Sigur, el nu avea cum să primească direct verdictul, era doar recidivist: prima oară se îmbătase urît în noaptea de Revelion, consumînd deliciosul suc de morcovi, în care strecurase pe sub nasul controlorului pastilele de concentrat de rachiu, obţinute numai el ştia cu cîte greutăţi; a doua oară, refuzase să participe la Marea Demonstraţie de 1 Iunie, evadînd împreună cu alţi doi prieteni la un meci, ilegal, fireşte, între cocoşi. Trebuiau să i se ia în calcul şi greşelile anterioare, să se adune ultima trăsnaie, să se tragă linia şi să se facă suma.

Ieşi în stradă şi făcu semn unui covor-zburător liber. Arabul îşi scoase turbanul peticit, se înclină în tăcere şi îl pofti să urce. Ei, va găsi el o soluţie pînă la urmă: risca să fie exilat în Insulele Nefericite şi să petreacă în pustnicie un an-doi; acasă îl aşteptau însă cei cinci copii, care erau de altă părere. Iar cel mic, Vic, de pe acum deputat în Consiliul Aliciei, era imposibil să nu aibă vreo cunoştinţă mituibilă.

Apoi, în timp ce covorul lua înălţime, ocolind Moscheea lui Aladin, se gîndi că şi mituirea era un delict grav, chiar dacă ciocolata cu alune devenise un aliment de lux. Chipul Judecătorului-Calif se dovedise foarte elocvent.

Undeva, jos, în mijlocul pieţei, un agent de circulaţie, îmbrăcat în zale şi călare pe un cal de lemn, fluiera de zor în urma unei caleşti impunătoare, care răsturnase coşul cu arahide al unei vrăjitoare neajutorate.

PAVEL D. CĂTĂLIN

SURSA

Cînd am început să simt, totul a fost haos. Percepeam în jurul meu ***ceva****, și atît.*

Apoi ***ceva****-ul s-a transformat într-o cavitate ovală, cu pereți elastici, plină cu lichid. Iar eu existam în acel lichid. Pur și simplu, existam.*

Într-un anumit moment am început să percep sunete. După aceea, glasuri. Însă din toate numai unul m-a atras, numai unul l-am simțit al meu.

Am crescut. Cavitatea devenise neîncăpătoare. Simțeam că mă înăbuș. M-am zbătut să ies. Am ieșit.

Aerul mi-a umplut brusc plămînii și am țipat la această schimbare. Mi-am auzit atunci, pentru prima oară, propriul glas. Și m-am speriat. M-am speriat și am început să plîng. Căci nu mai era lichid în jurul meu, nu mai erau bătăile acelea ritmice ale unei inimi de mamă. Era o altă lume, în care nu eram decît un străin. Mic și neajutorat.

M-am lăsat în voia mîinilor duioase și cînd am auzit iar glasul ce pînă atunci fusese al meu, m-am liniștit.

După un timp, am început să disting siluete. Și spațiul. Însă spațiul meu era imens. Iar eu eram atît de mic.

Am cunoscut prima jucărie. Și atunci, am vrut să știu.

M-am ridicat apoi în șezut și am privit lucrurile din jur. Erau multe, imense, neînțelese. Și am vrut să știu.

Am pornit, ținut de mînă, să fac primii pași. Lumea era uriașă, iar eu atît de mic...

Am început să vorbesc, să înțeleg, să simt. Și am vrut să știu. Primele jucării au devenit neinteresante, căci nu se mișcau asemeni mie. Am vrut să știu de ce. Am continuat să întreb: DE CE?

Am primit răspunsuri care, pe moment, m-au lămurit. Dar am crescut și mi-am dat seama că nu e tocmai așa. Și am vrut să știu.

Mi-am făcut primii prieteni. Am învățat de la fiecare cîte ceva. Mi-am dat seama că lumea mea este cea a copiilor. Însă era imensă. Iar eu atît de mic...

Am mers prima zi la școală. Și am început să învăț. Am aflat, pe moment, răspunsuri la DE CE-urile mele. Și am crezut că așa este.

Am început să gîndesc și să-mi formez o idee despre lume. Însă era imensă. Iar eu atît de mic... Mi-am zis că trebuie să o cuceresc, să-i aflu secretele. Și am purces la o cercetare mai amănunțită. Am întrebat, am citit, am văzut, am auzit, am simțit și am trecut totul prin sita conștiinței, a gîndurilor ce nu încetau să mă chinuie. Lumea trebuia cucerită și numai gîndind puteam cuceri lumea. Am gîndit.

•

- La sursa 403.3, prima fază încheiată!

- Perfect! Începem exploatarea. Trebuie să producă de zece ori pe cît a consumat...!

•

M-am îndrăgostit prima oară. Zbucium sufletesc și gînduri, multe gînduri.

Deziluzie. Alte multe gînduri.

Primele planuri de viitor. Prima schiță a drumului ce-l aveam de urmat în viață. Și alte multe gînduri.

Luptă. Reușite. Iar luptă. Nereușite. Și gînduri.

Am aflat că organul cerebral emite biounde. Am aflat și am uitat, căci trebuia să cuceresc lumea. Și numai gîndind o puteam cuceri.

A apărut EA.

Gînduri.

Cucerire - Iubire. Gînduri. Fericire - Iubire - Planuri. Gînduri. Viață în doi.

Alt drum. Alte gînduri. Dorința de a avea lumea. Dorință de a ști mai mult,

pentru a avea mai mult. Iar acest lucru necesita multe gînduri.

Iubire. Fericire. Un copil. Fericire şi gînduri...

•

- Creată o nouă sursă... Derivaţie 403.3. Număr de cod: 403.4. Începem prima fază.

- Foarte bine. Cum a mers faza a doua la 403.3?

- Perfect. Randament 99,96%.

- E-n regulă. Continuaţi!

•

Copilul a crescut. A început să întrebe: DE CE? I-am răspuns cum m-am priceput, căci nu aveam timp. Trebuia să gîndesc.

Lumea trebuia cucerită pentru a avea. Iar pentru a o cuceri, era necesar să gîndesc. Să-mi forţez creierul să lucreze mai mult.

Al doilea copil. Fericire, apoi gînduri. Creşte. Întreabă: DE CE? Îi răspund evaziv. Trebuie să gîndesc pentru ei. Nu mai am timp, trebuie să cuceresc lumea.

Timpul fuge. Viaţa fuge. Gîndurile-mi fug. Totul fuge, iar eu trebuie să gîndesc mai repede. Şi lumea, cea necuprinsă pînă mai ieri, cea imensă, s-a îngustat. Şi-a mai pierdut din secrete...

Gîndesc, muncesc, îmi cresc copiii, asist la prima lor iubire şi vreau lumea pentru ei.

Primul nepot. Primele clipe de linişte. Las munca, privesc lumea şi mi se pare

Desen de Lucian POP

mică. Gîndesc molcom.

Ce rost mai are să gîndesc? E atît de mică lumea, încît mă strînge. Trebuie să scap din ea. Ajunge cît am gîndit. Ajunge!

Nu mai văd. Întuneric.
Nu mai aud. Tăcere.
Nu mai simt...
Nu mai simt...
Moarte.

•

- Sursa 403.3 a încetat să mai emită.

- Ce coeficient de productivitate a avut?

- 83%.

- Prea puţin... În condiţiile actuale avem nevoie de mult mai mult. Trebuie creat un număr sporit de surse, e necesar să le găsim probleme interesante, care să le atragă atenţia, să le dezvolte reacţiile, pentru a emite cît mai mult! Înţelegi!?

- Da... Şi să ştiţi că mă străduiesc...

- Vreau să văd... Practic! BIOENERGIE!

VÎNĂTORUL DE RECOMPENSE (Visează androizii oi electrice?) - Philip K. Dick, trad. şi prefaţă de Ştefan Ghidoveanu, Ed. Nemira, Bucureşti, 192 pag., 200 lei.

O prezenţă constantă în opera lui Philip K. Dick (1928-1982) e cea a simulacrelor - obiecte mecanice simulînd viaţa. În acest roman, nominalizat pentru premiul Nebula în 1968, Dick postulează o lume în care androizii sînt atît de perfecţionaţi încît, pentru a-i distinge de făpturile umane, e necesar un test extrem de sofisticat. Deosebirea constă în empatia pe care oamenii o au pentru alte creaturi vii. Androizii, utilizaţi ca ajutor în lumile-colonii, refugiu pentru populaţia unui Pămînt tot mai poluat şi steril, devin cu fiecare generaţie tot mai „umani". Unii dintre ei fug pe Pămînt unde trec drept oameni. Rick Deckard e un vînător de recompense, plătit cu 1 000 $ pentru fiecare android retras, şi care, treptat, descoperă mila faţă de vînatul său, realizînd că testările înregistrează doar o prea subtilă diferenţă între androizi şi oameni.

Contrastînd cu poziţia ei oficială, societatea imaginată de Dick acceptă animale artificiale de orice tip, de la oaie la păianjen. Şi totuşi, oamenii consideră androizii, pe care tot ei i-au creat, duşmani. Chiar şi atunci cînd re-creează viaţă conştientă, omul, infatuat, n-o va recunoaşte ca atare - după cum n-o face nici chiar în cazul vieţii animale. Care, întreabă Dick, e adevărata semnificaţie a umanităţii? Şi dacă androizii pot visa - fie că omul i-a dotat cu această calitate, fie că ea a evoluat de la sine - în ce măsură o trăsătură umană îi face aidoma fiinţei omeneşti?

*Suprapusă peste un fundal de imitaţii atotpătrunzătoare, erodarea umanităţii autentice de către copii-android desăvîrşite duce spre o evoluţie devenită pe nesimţite substituţie. Astfel, ambivalenţa omului faţă de propria-i creaţie tinde să parodieze creaţia divină. Prelungind şi aprofundînd problematica unor iluştri predecesori (**Frankenstein** - de Mary W. Shelley, **Insula doctorului Moreau** - de H. G. Wells), romanul lui Dick rămîne un vîrf în creaţia acestui atît de straniu şi original autor.*

CRISTIAN LĂZĂRESCU

MARILYN MONROE ŞI SAMURAII LUI MOŞ CRĂCIUN - Pierre Stolze , traducere de P. Popescu, Editura „Abeona", 332 pag., 250 lei.

*Pe nava cosmică **Surcouf**, interceptată de autorităţile militare, este găsit un singur supravieţuitor, rănit grav şi congelat într-o cuvă criogenică, alături de două sticle de vin străvechi de pe Terra şi o bijuterie provenind din Egiptul faraonilor. Unicele imagini cerebrale ce pot fi descifrate din creierul rănitului sînt un samurai, viziunea unei fîşii de deşert, o fetiţă, Moş Crăciun şi Marilyn Monroe. Sanctuarul, tribunalul de arbitrare a conflictelor galactice, îl trimite pe anchetatorul Peyr să cerceteze cazul, identificînd locul de unde provenea nava: planeta Ecou. Ajuns acolo, Peyr găseşte o altă Asie feudală, triburi similare hunilor şi mongolilor, budişti, lamaserii şi tibetani. În mijlocul deşertului există o cetate, copia Pompeiului antic, locuită numai de copii şi păzită de 250 de samurai. Peripeţiile anchetatorului de abia încep...*

Editura „Abeona" a evitat să prezinte cartea ca aparţinînd genului SF, mizînd pe un titlu incitant, cu trimiteri spre un posibil suprarealism. Nu ştiu dacă intenţia i-a fost încununată de succes financiar, însă cu siguranţă a pierdut destui fani ai science - fictionului, care n-au avut (probabil) nici curiozitatea s-o răsfoiască. Fără să o consider o capodoperă, mi se pare că exprimă cît poate de bine latura facilă, de consum a SF-ului; este o spumoasă carte de voiaj, perfectă pentru a comprima (fără efort) 3-4 ore de monotonie.

Lectura ei îmi permite şi două remarci cu caracter de generalizare: (1) Admir autorii care reuşesc să închege o atractivă acţiune SF în jurul unor „sîmburi" de realitate riguros documentată. Admiraţia sporeşte cu cît „sîmburii" respectivi sînt mai divergenţi (vezi oenologia, Marilyn Monroe, Sf. Nicolae etc.). Sper ca observaţia să fie o mănuşă ridicabilă de către autorii români. (2) Regretabilă lipsa de profesionalism a multor edituri; în cazul de faţă, un bun redactor de carte n-ar fi permis numeroasele barbarisme din traducere, dintre care adjectivul meduzaţi (!!!) îmi va bucura multă vreme amintirile.

MIHAI DAN PAVELESCU

POŞTA REDACŢIEI

Ovidiu Felecan - Părîndu-ne demne de reţinut, publicăm, iată, cîteva dintre ideile conţinute în scrisoarea dv.

„...Peste tot în lume specia SF pare a fi una dintre cele mai viabile, iar producţia de gen are nu numai o sferă de consumatori deosebit de largă, dar este şi deosebit de profitabilă. Şi la noi există un public numeros pentru SF, numai că - iată! - este greu să realizezi întîlnirea dintre produs şi consumator. Dar dacă, prin mijloace inventive şi puţin costisitoare, această întîlnire se produce şi se permanentizează, apoi cercul vicios al stingerii poate fi parcurs în răspăr, adică: sporirea preţului exemplarului de revistă fără scăderea vandabilităţii, creşterea beneficiilor, sporirea capacităţii de rezolvare prin bani a dificultăţilor tipografice şi de orice altă natură... Înseamnă ca SF-ul să devină şi la noi comercial şi nu mi se pare un termen peiorativ acesta. Cred că o povestire comercială este o povestire care spune ce are de spus - uneori nu mare lucru, alteori esenţe cutremurătoare - într-un stil cît mai atractiv.

...Mă tem că înşăilez truisme, dar v-aş ruga să consideraţi cele de mai sus doar ca o expresie reţinută a tristeţii care mă încearcă ori de cîte ori asist la moartea accidentală sau provocată a ceva ce ar fi meritat să trăiască. Şi deciar: cred că SF-ul este un gen viabil."

FLORIN PÎTEA

NOAPTEA CEA MAI LUNGĂ

A fost o mare surpriză. Şi tu practici genul ăsta de surprize din cînd în cînd, deşi specialitatea ta sînt vipelurile, dar nu te aşteptai s-o păţeşti vreodată. De fapt nimeni nu se aşteaptă, sau mai curînd nu crede cu adevărat pînă n-o păţeşte.

Ţi-era foame şi ai ieşit din bîrlog să umpli frigiderul cu ceva. Oricum, de mult nu mai ai de ales. Iei ce găseşti. Dacă găseşti...

Te învîrţi printre rafturi şi pui cîte ceva în pungă. Te gîndeşti, zîmbind strîmb, că de la „eliberarea" Europei de către arabi, magazinele sînt veşnic pline cu şampanie (şi la ce preţuri!). Iar de ghiveci şi spanac erai sătul dinainte de eliberarea asta.

La ieşire, treci cartea de credit prin fantă, dar afurisita de bară nu se mişcă. Îţi spui încurajator că aparatele se mai blochează şi încerci să treci pe deasupra. Simţi nişte braţe care te înhaţă, te tîrăsc şi te întrebi speriat „De ce?", numai că înainte să-ţi dai seama ce faci, înjuri printre dinţi şi arabii îţi trîntesc nişte ghionţi de-ţi taie răsuflarea. Îţi spui că poate te ajută cineva din magazin şi priveşti cu speranţă împrejur. Oamenii se prefac că nu văd; le e frică să n-o păţească şi ei.

O lovitură în ceafă şi cazi grămadă. „Doamne Isuse", care Isus? Isus a fost scos în afara legii; icneşti şi te încovrigi în jurul bocancului care te-a lovit în burtă; urli pentru că ai fost lovit şi în rinichi. Iar ei lovesc, lovesc metodic; te zvîrcoleşti ca un vierme orb, te ghemuieşti încercînd să-ţi aperi capul; Doamne Isuse, de ce?

S-au potolit şi tu te ghemuieşti pe jos, sfîşiat de durere; gîfîi şi strîngi în palma dreaptă degetele zdrelite ale mîinii stîngi, apoi te ridici într-un cot. Te aşezi cu greu pe un scaun, ştergîndu-ţi sîngele de pe gura umflată; pipăi cu limba printre dinţi; ai avut noroc: n-ai pierdut nici unul.

Scoţi dintr-un buzunar cartea de credit. O întinzi. Copoii o înhaţă şi-o introduc în fanta micului HYUSAI de pe masă. Rămîi cu gura căscată. Nu înţelegi decît cu greu.

Contul tău s-a dus. Probabil l-au operat Amicii, deşi îţi plăteai regulat cotizaţia. Nu poate fi adevărat şi totuşi uite că în cont a mai rămas doar echivalentul unei călătorii cu metroul. Transpirînd, îţi goleşti buzunarele de mărunţiş, rugîndu-te să ai îndeajuns pentru cele trei-patru conserve prăpădite, apoi pui banii pe un colţ de masă, articulînd cu greu în arabă nişte scuze şi explicaţii. Poliţaii par nehotărîţi; parcă ar fi plătiţi doar să bată şi să macine nervi. Secundele sînt de plumb. Îi priveşti pe rînd pe cei doi şi-i rogi în gînd pe toţi sfinţii să te ajute. Pînă la urmă unul din arabi îţi scuipă crucea albă de pe haină, apoi deschide uşa, te ia de guler şi te aruncă afară, azvîrlind în urmă-ţi punga cu conserve.

Ai scăpat. Şi un gînd răutăcios adaugă: DEOCAMDATĂ.

Vară; cireşul din curte; umbra răcoroasă şi crengile primitoare; fructele roşii, atît de cărnoase; lumina soarelui tăioasă ca un cuţit, orbindu-te printre frunze; căldura de culoarea mierii; asfaltul înmuiat sub tălpile goale; toropeală, vară...

Porneşti spre casă înotînd prin zăpada cenuşie, uleioasă. Ai nevoie de puţină singurătate să-ţi revii de pe urma şocului şi să aduni doi şi cu doi. Ai vrea să faci o baie. Ieri s-a anunţat că programul de apă caldă s-a redus din nou. Pui în prize toate radiatoarele şi te înfăşori în pături. Gaze oricum nu sînt decît pentru linia frontului şi pentru lagărele de concentrare. Acum se motivează prin efortul de război împotriva americanilor. Îţi spui cu amărăciune că e nevoie de multă imaginaţie pentru a găsi explicaţii noi la mizeria veche, niciodată vindecată, niciodată curăţată, niciodată...

Dai fuga alături să vezi de ce miaună pacostea de pisică. Se roteşte sub masă şi lăbuţele de pe partea stîngă nu se mai mişcă deloc. O iei de ceafă şi o examinezi pe toate părţile. A! Asta era. Cîteva fire rupte. Probabil le-au ros şobolanii. O decuplezi şi începi s-o repari. N-ai înţeles niciodată cum reuşesc şobolanii să roadă plasticul dur al carcasei.

După ce termini o repui în funcţiune şi o aşezi pe podea. Pisica începe imediat să toarcă mulţumită şi să se frece de piciorul tău. De data asta nu-ţi mai agaţă pantalonii.

S-a mai încălzit. Nu mai scoţi aburi, totuşi nu te-ai

oprit din clănţănit. Conectezi la priză hăţişul de plăcuţe şi conductoare pe care-l numeşti cu mîndrie computer. Mai demult ai încercat de cîteva ori să aduni jungla aceea multicoloră în carcase, dar de fiecare dată MORGOTH a refuzat să mai funcţioneze. Aşa însă nu se ia nimeni de el. Arabilor care vin cu diverse prilejuri (percheziţii, razii, beţii) le spui că-i un televizor mai vechi pe care îl repari. La halul în care arată ar putea fi aproape orice.

„HELLO, MORGOTH."

Dacă nu-i spui pe nume, tace ca un peşte fiert.

„HELLO."

Tastezi mai departe:

„COUNT GONE! WHAT HAPPENED?"

MORGOTH afişează:

„POWER BREAKDOWN."

Pană de curent. Ţi l-au operat probabil aseară, cînd arabii au tăiat curentul vostru pentru economia lor. Nu ştii ce or fi păzit cei de la bancă, dar de cum a fost MORGOTH pe tuşă s-a dus şi contul tău pe apa sîmbetei. Nu înţelegi cum de-au făcut Amicii asta şi nici cine altcineva ar fi putut să o facă. Ţi-ai plătit mereu cotizaţia, să fii lăsat în pace; ai cîştigat totul cinstit, spre deosebire de mulţi alţii, şi nici nu strînseseşi cine ştie cît, să trezească invidie. Doar acolo, nişte credite negre pentru nopţi albe.

Înhaţi jacheta de piele din cuier, scoţi inhibatorul artizanal, împrăştiind lucrurile din sertar, încalţi bocancii cu ţinte şi te repezi afară, tremurînd de furie.

Via bunicii; pămîntul cenuşiu, pîrjolit de soare; strugurii grei şi negri; zeama fructelor curgîndu-ţi pe bărbie; pădurea foşnind; stropii miraculoşi ai apei, creînd curcubee de-o clipă; scamele albe ale norilor pe cerul albastru; firele de iarbă gîdilîndu-ţi obrajii; via bunicii...

S-a lăsat întunericul şi viscoleşte cumplit. Dacă tătuca Stalin te-ar fi trimis în Siberia, ca pe atîţia alţii, Jihadul ţi-a adus Siberia acasă. Şi-au ars blestematul de petrol, aducînd iarna veşnică şi negurile.

În pat, sub pături, la căldurică, aproape ai senzaţia că n-a fost nici Jihad, nici ocupaţie, nici nimic. Cînd ieşi însă pe străzi, te cuprinde disperarea. Cocioabe făcute din te miri ce, căsuţe prăpădite, depozite părăsite, ferestre zăbrelite, troiene pînă aproape de streşini, negură şi viscol. În vechiul oraş, ruine, multe ruine îngropate adînc în stratul de zăpadă. Ici-colo cîte o grindă, un stîlp de beton sau chiar un perete întreg răsar din zăpada uleioasă, se avîntă trei-patru metri spre cerul mohorît şi se termină într-o linie neregulată, unde au fost retezate de suflul exploziei. Îţi aminteşti oraşele Europei. Le-ai văzut doar în reviste. Catedrala Notre-Dame... Acum o suprafaţă lunară. Îţi vine să urli ca lupii...

Treci pe la un cunoscut şi-l rogi să telefoneze la un anumit număr ceva mai tîrziu şi să întrebe de tine, apoi porneşti mai departe.

Ajungi la Chan aproape îngheţat. Chan e singurul de care eşti sigur că lucrează cu Amicii. Păcat că-i chinez doar datorită chirurgiei estetice...

Îţi deschide uşa şi te invită înăuntru cu aerul cel mai inocent din lume, te serveşte cu o cană de rachiu fiert, apoi te întreabă cu ce ţi-ar putea fi de folos. Vă aşezaţi la taclale de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, n-ar fi dispărut nici un cont şi toate ar fi bune şi frumoase. Într-un tîrziu, Chan îşi aminteşte că i s-a defectat javra şi te roagă să i-o repari. Te apuci de treabă cu un aer foarte preocupat. Cîinele e un model japonez cu baterii solare, dinainte de Jihad. Probabil se încarcă la lumînare, căci soare n-ai mai văzut de cîţiva ani. Într-o jumătate de oră ar fi fost gata, mai bun decît la ieşirea din fabrică, dar te scarpini după ceafă şi-i zici lui Chan că e ceva mai greu de dibuit şi trebuie să iei legătura cu computerul tău.

Chan face greşeala să te lase la tastatura NYOKO-ului său. Chiar prost nu e, ştie foarte bine de ce ai venit şi mai ştie că poţi repara cu ochii închişi o javră electronică sau un vipel. Vrea însă să afle ce ai de gînd să faci. Cînd va afla, va fi oricum prea tîrziu.

Sună telefonul şi Chan se duce să răspundă, iar tu formezi rapid codurile de acces la programe şi introduci instrucţiunile programului-virus.

- E pentru tine, zice Chan.

- O.K., vin imediat. Vezi între timp ce are micuţul, că afişează tot felul de prostii.

Stai puţin de vorbă la telefon pînă cînd eşti sigur că programul a fost transmis prin reţea la computerul arab care coordonează înregistrările telefonice, apoi închizi şi mergi să vezi ce face Chan.

Nu face deloc bine. Pare să fie aproape de apoplexie. Îl baţi pe umăr.

- Nu fi trist. Nu eşti singurul care a păţit asta. Se ia pe toate căile de comunicaţie şi deja cred că a afectat toate computerele din oraş. E mai rău decît rîia. Te fulgeră cu privirea CANON:

- Ţi s-a urît cu viaţa?

- Mie? Poate celui care mi-a golit contul. Ştii, Chan, dacă aflaţi din întîmplare cum îl cheamă, poate tot din întîmplare aflăm şi cum se poate opri ciuma.

Dispari urgent, înainte să scoată pistolul din sertar. Afară frigul te aşteaptă răbdător.

Marea; nisipul încins; trupurile bronzate; feţele sănătoase şi zîmbitoare ale oamenilor fără griji; lumina orbitoare a soarelui înecînd totul; foşnetul valurilor verzi; scoicile; marea...

Porneşti prin viscol înapoi spre casă. Nu vezi la doi paşi şi-ţi vine foarte greu să te orientezi. Vîntul spulberă zăpada, purtînd ace de gheaţă pe care ţi le zvîrle în obraz. Vijelia naşte creaturi neguroase care urlă şi şuieră cu glasuri de crivăţ printre ruine. Începi deja să îngheţi, şi-ţi blestemi în gînd graba şi furia de la plecare. Ai înhăţat din cuier ce ţi-a venit la îndemînă, fără să te gîndeşti. Acum suporţi consecinţele.

La cîţiva metri în faţa ta se aprind faruri şi pe lîngă şuierul vîntului începe să se audă un zgomot distinct: motoare. Te opreşti. I-ai recunoscut. „PĂIANJENII", cum îşi spun ei, sau „BĂIEŢII VESELI", cum îi numesc cei din oraş. Sado-metaliştii cartierului.

Ar fi fost greu să nu-i recunoşti. Jachete din piele încărcate cu ţinte şi lanţuri, manşoane din blană decorate cu sîrmă ghimpată, mănuşi cu plăcuţe de oţel, genunchiere cu ţepi, cizme cu cruci imense pe carîmbi şi vîrfuri metalice, plus căştile VIPEL HI-FI, cu viziere TV transparente pe care se derulează înregistrări video. Poţi să bagi mîna în foc că şi acum băieţii urmăresc scene cu ghilotine şi garduri de sîrmă ghimpată, efigiile lui Stalin, Hitler şi Saddam, incendiate sau sparte cu topoarele, sado-metalul cel mai rapid, ritmul cel mai îndrăcit, grohăielile cele mai abjecte. ANKALAGON, probabil EARTHQUAKE sau CYCLON-B.

Chiar tu le-ai vîndut înregistrările. Arabii le-au scos de mult în afara legii, ca şi filmele porno, alfabetul latin şi creştinismul, dar ţie tocmai ilegalitatea înregistrărilor vipel îţi aduce un venit frumuşel. Aşa încît cunoşti cam pe toţi „băieţii răi" din oraş; doar de la tine îşi cumpără casetele.

Dar de data asta „băieţii" nu te mai cunosc.

Aşa-i obiceiul Amicilor: întîi trag şi pe urmă gîndesc. Ai uitat să-i spui lui Chan că la viteza cu care se întinde virusul nu vor avea timp să găsească programul anihilator. Normal ar fi fost să-ţi ceară întîi programul şi abia apoi să te scoată din circulaţie. Amicii încearcă invers.

- Facem un baseball, moşule?

Au scos bilele de rulmenţi din buzunare. Jumătate de kilogram bucata. Le aruncă, le pasează, ambalează motoarele şi trec pe lîngă tine, virează, frînează, revin stîrnind zăpada şi bilele fulgeră, şuieră, despică aerul trecînd pe lîngă tine. Te rostogoleşti, răsuceşti, tăvăleşti prin zăpadă, bîjbîi pe jos şi bilele ţiuie, strălucesc şi trec, motoarele urlă. Doamne Isuse; mîinile caută prin zăpadă (ce rece e!), îngheaţă, pipăie, degeră, bîjbîie, amorţesc, caută, fereşte-te!, şi iar! Unde Dumnezeu...? Roata! Roţile! Cizmele! Bilele! Au! Doare!

Degetele se încleştează pe drugul de fier şi-l smulg din zăpadă. Răsuceşti, roteşti, învîrteşti drugul într-un vîrtej, te ridici din zăpadă:

- Hai, veniţi dacă vă dă mîna!

Ai avut un noroc chior găsind ranga. Băieţii au făcut cerc în jurul tău la patru-cinci metri. Bilele zboară, şuieră mai departe de la unul la altul, căutînd să lovească. Tot ce poţi face este să roteşti drugul repede, cît mai repede, creînd un vîrtej protector din care bilele ricoşează smulgînd ţipete din bara de fier. O bilă te loveşte în genunchiul stîng şi durerea te fulgeră. Înjuri printre dinţi, dar roteşti drugul. E singura apărare. Bilele curg gîrlă, simţi că-ţi amorţeşte mîna, un parbriz zboară în ţăndări, nişte spiţe se frîng, o ţeastă se clatină (noroc cu casca de protecţie, altfel era un pierde-vară mai puţin pe lume), şuvoiul de bile s-a mai potolit, izbeşti cu luare aminte o bilă şi o trimiţi în viziera şefului, dar o alta te loveşte în umăr, dislocîndu-l. Scapi drugul şi cazi în genunchi urlînd de durere în timp ce „băieţii" se îngrămădesc să vadă ce a păţit şeful. Au nevoie de unul nou. Bila i-a sfărîmat viziera şi fruntea. A început deja să se răcească.

Îşi scot lanţurile şi cuţitele de prin buzunare, iar cei mai dotaţi desfac bastoanele telescopice. Nu mai aştepţi să se apropie. Scoţi inhibatorul şi apeşi pe trăgaci, iar ei se prăbuşesc, contorsionîndu-se. Nu ai vrut să foloseşti arma, însă n-ai avut de ales. Vor supravieţui doar cei cu inimi într-adevăr rezistente. Culegi ranga de jos şi porneşti şchiopătînd spre casă. Umărul doare cumplit, iar genunchiul a început să se umfle.

Cîmpiile înverzite; lumina nemiloasă peste verdele crud; tăcerea punctată uneori de lă-

trăturile depărtate ale cîinilor; firele obosite de apă din albia crăpată a rîului; cîmpiile înverzite...

Cînd intri în bloc ești mai mult mort decît viu. Orbecăi pe scări, împiedicîndu-te de șobolani și de tot felul de gunoaie. În blocurile astea viața a fost coșmar dintotdeauna. Mulțumită ocupației arabe, coșmarul s-a întins peste tot și europenii au devenit în sfîrșit egali. Probabil că indivizii care înainte de Jihad cereau egalitatea oamenilor nu se gîndeau deloc la așa ceva.

Ușa de la intrarea apartamentului a fost spartă. Iarăși. De-abia o cîrpiseși după ultima vizită pașnică a trupelor de elită. Descui ușa (gest inutil, spărtura fiind de un stat de om) și traversezi holul slab luminat. În sufragerie, terminalul lui MORGOTH debitează un episod Ninja. Nu are nici un haz; este dublat în arabă, dar e o acoperire excelentă a mieuțului pentru vizite inopinate. Ghemuit pe un fotoliu lîngă ușă, te așteaptă Chan. Își completează cultura generală studiind niște reviste PLAYBOY, dar după cît arată de morcovit s-ar zice că l-a scuturat sistemul antifurt al lui MORGOTH.

- Ce faci Chan, te cultivi?

- Mai du-te-n mă-ta!

Pare sincer dezamăgit că mai ești în viață.

- Am uitat să-ți spun că dacă nu opresc ciuma la timp, mîine pe vremea asta se va încheia războiul. Din lipsă de combatanți.

- Texte. Avem oameni care...

- Aveți pe naiba. Un cartuș de dinamită în buzunar, cu fitilul aprins. Asta aveți. Se ia prin transmisii radio, telefon, microunde, fibre optice, practic prin toate căile moderne de comunicații. Nu știi cum reacționează un cap nuclear de rachetă, o rețea de aer condiționat sau de alimentare cu apă după contaminarea părților cibernetice cu programul virus. Eu știu.

Se desumflă brusc.

- Bun. Ce vrei?

- Numele și adresa tipului care mi-a golit contul.

Face ochii mari.

- Doar pentru atîta lucru ai făcut tot tămbălăul?

- Dacă altceva n-aveam la îndemînă!

- Bine zicea taică-tău că-ți lipsește o doagă. Am fi putut discuta fără virusuri.

- Ca să mă trezesc mîine dimineață cu un buzunar la gît? Nu, mersi.

Îți întinde un bilețel:

„Ali Akhbar al Mashur, căpitan în garda prezidențială, garnizoana locală, sediul comandamentului."

- Ce garanție am că-i chiar el?

- Cuvîntul Amicilor.

Garanția nu valora nici cît o ceapă degerată. Mîzgălești programul anihilator pe cîteva foi de hîrtie și i le întinzi lui Chan.

- Ce garanție avem că-i programul cel bun?

- Cuvîntul meu.

Sînteți chit. Te privește bănuitor. Ochi CANON. Rășini sintetice, microprocesoare racordate la nervii optici, diafragme în spatele irișilor și tot dichisul. Cincizeci de mii fiecare. Pe cei de la mama natură, Chan i-a pierdut după niște neînțelegeri cu o filieră de-a Amicilor. Abia după ce-i scoseseră ochii au aflat că nu el era vinovat.

- Ești șmecher, tipule, dar Amicii nu uită.

Se pierde în întunericul înghețat al holului. Închizi ușa, apoi dai cu umărul de perete să-l pui la loc. După ce se mai potolește durerea șchiopătezi pînă în sufragerie să vezi ce-i poți face genunchiului, spunîndu-ți încurajator că trebuie să fii în formă pentru leucemia pe care deja ți-o pregătesc Amicii.

Pînza încinsă a șezlongului; umbra mărului; soarele reflectat în ferestre gîdilîndu-ți fața; cărțile minunate ale copilăriei; albastrul adînc al cerului; pînza încinsă a șezlongului...

Ai meșterit toată noaptea la păianjenul de plastic luat amintire de la „băieții veseli". L-ai echipat cu cîteva cipuri istețe, servouri mititele, minicameră TV și o seringă pneumatică încorporată în abdomen. Seringa conține o mică atenție pentru cei dragi: acid cianhidric.

Cel mai mult a durat programarea creierașului. Aparent e simplu: găsește, injectează și dispari, însă pînă ai pus la punct un program ca lumea ai crezut că-ți ia creierul foc. Oricum, tu și cu MORGOTH veți trebui să-l supravegheați tot timpul, ca să iasă totul bine.

Pe la trei dimineața e gata și arată foarte natural. Te îmbraci gros, apoi cobori, cu păianjenul ascuns sub haină. Va trebui să-l lansezi cît mai aproape de comandament, să nu aibă arabii timp să-i detecteze semnalele. Pe drum te ciocnești de orbul cartierului, care se străduiește să-și scoată arahnoidul dintr-un gard de sîrmă ghimpată. Te înjură de mamă în timp ce aparatul chițcăie jalnic, încercînd să-și descurce picioarele.

Dacă nu socotești patrulele, străzile sînt pustii. Atît doar că patrulele trebuiesc puse la socoteală, mai ales

acum. Era să spui „în noaptea asta", dar noapte e de cîţiva ani...

Mai mult de atît nu te poţi apropia de comandament. Te strecori într-un gang şi cauţi o gură de canal. Sub un maldăr de aparate sfărîmate şi aşchii de plastic găseşti ceea ce căutai. Dai deoparte plasticul şi siliciul cu bocancii, ridici capacul, apoi aşezi păianjenul pe peretele vertical. Nesimţitul pleacă imediat, fără să zică măcar „La revedere".

Trînteşti capacul la loc, după care porneşti spre casă, rugîndu-te să nu păţească păianjenul ceva înainte să iei din nou legătura.

Te repezi în casă, clănţănind cumplit. Chiar şi după ce vei muri ai să clănţăni încă vreo jumătate de oră, doar din obişnuinţa atîtor ani. Pui ochelarii, branşezi jackul şi MORGOTH îţi afişează pe vipel imaginea captată de la camerele păianjenului. Cam întuneric. I-ar fi trebuit şi un radar, dar n-ai avut.

Tastezi trecerea la harta tri-D a oraşului. Selectezi reţeaua de canalizare, localizezi ţinta şi agresorul, te orientezi. Da, merge.

S-a oprit. Treci la imaginea păianjenului. Probleme. Pereţi alunecoşi. Îl deplasezi pe tavan şi îşi vede de drum. E bine că se mişcă repede.

Te întorci la harta canalizării. Mai are. Ceri mărirea secţiunii comandamentului. Stop. Matricea îţi arată ce-i ceri, nu ceea ce ai vrea tu să-ţi arate.

Ceri planul etajului doi, cu reţeaua de canalizare trasată verde aprins. Azi-mîine împlineşti doi ani de parazitare a reţelei informatice militare locale. Noroc că Saddam nu suferă informaticienii, altfel arabii ar fi avut sisteme capabile să te detecteze în primele douăzeci de secunde.

Înapoi la harta cartierului. Micuţul nu mai are mult. Acum e la scurgerea principală. Gata, a început să urce. Pînă vor realiza că se întîmplă ceva, le vor trebui probabil cîteva minute şi încă mai multe pînă să descopere cauzele alarmei.

„ALARM!"

Mersi, MORGOTH. Aşa de repede?

Păianjenul abia a trecut de parter. Cît este în reţeaua de canalizare, nu-ţi faci probleme. Dar ca să-l găsească pe căpitanul Ali Akhbar va trebui să iasă de-acolo.

Treci la imaginea păianjenului. Lumină. A ieşit din toaletă. Schimbi pe plan. Da, e în toaleta camerei 14. Înapoi la păianjen.

Îl urci pe tavan, traversaţi camera (ce senzaţie ciudată să le vezi pe toate invers!) şi-l postezi deasupra uşii.

Undeva urlă o sirenă de alarmă.

Păianjenul e blocat de uşa închisă. Totul e să apară Akhbar, de-aici înainte să găsească altcineva păianjenul.

Uşa se deschide. Pe el! Picioarele de plastic peste faţă, acul înfipt în guşă, faţa omului virînd în vînăt, descompusă. Gata.

Pe viitor n-are să mai fure din conturile altora. Garantat.

Urci păianjenul pe un perete şi începeţi o călătorie pînă deasupra toaletei. Aproape a ajuns, cînd imaginea se tulbură, feţe, mîini, uniforme, arme, bocanci, ţipete şi...

L-au prins. Ai dat de dracu'.

Ţîrîie telefonul. Răspunzi.

- Ţeapă. Nu el era hoţul.

Chan, desigur.

- Ţeapă. Nu acela era programul, îi răspunzi.

Rîsul îi piere. Iar în mintea ta se face lumină:

- Ticălosule! Vroiaţi să-l lichidaţi pe Akhbar din cu totul alt motiv, dar în aşa fel încît să nu pierdeţi pe nici unul dintre ai voştri. Mi-aţi furat contul doar ca să-l ucid pe căpitan!

Abia apoi îţi aminteşti că un irakian stă pe fir cu urechea ciulită. Închizi, dar e probabil prea tîrziu. Îl înfăşori pe MORGOTH într-o pătură, te îmbraci şi o iei la goană pe scări, alunecînd pe gunoaiele şi şobolanii morţi de pe trepte. Năuceală; aah, capul - coastele - genunchii - mîinile; icneşti, ai ajuns jos şi lumea întunecată se roteşte cu tine.

Durerea pulsînd; cerul rotindu-se; fînul proaspăt cosit; lumina blîndă a stelelor; zăpuşeala nopţii de vară; creanga ruptă lîngă locul căderii, tulpina pomului; durerea pulsînd...

Scrîşneşti din dinţi şi te ridici, cauţi pe bîjbîite ieşirea din spatele blocului, apoi o iei la goană. Uruitul motoarelor. Amfibii uşoare şi jeep-uri, camioane şi patrule cu cîini, toate sînt pe urmele tale.

Alergi printre ruine, dorindu-ţi să fii şarpe sau gîndac, să te poţi ascunde în pămînt. Rafale de mitralieră. Trasoare. Dîrele luminoase ale proiectoarelor pe cerul înnegurat. Bocceaua cu MORGOTH ţi se bălăngăne pe spinare, învineţindu-ţi coastele. Auzi o somaţie şi coteşti după primul colţ în timp ce rafalele răsună printre zidurile năruite. Durerea din genunchi se ridică precum un oftat şi încetineşti, vrînd-nevrînd.

La capătul celălalt al străzii apare un camion cu farurile aprinse. Te întorci şi-o iei la fugă spre colţul de unde veneai. Explozia unei grenade

spulberă o faţadă din cărămidă. Noroc că arabii nu se pricep să ochească.

O mînă te trage într-un gang şi următoarea explozie împrăştie pavajul de pe locul unde ai stat cu cîteva secunde înainte. Da, arabii ochesc bine.

În faţa ta, prin întunericul gangului fulgeră o coamă portocalie cu o meşă roz aprins. Gangul se termină într-un fost bulevard pe care ruginesc mormane de automobile vechi. Fata (căci o fată era) se opreşte şi-ţi spune:

- Caută intrarea de metrou. În stînga pieţei, dincolo de camioneta albă. Baftă.

Te repezi într-acolo. Un elicopter survolează piaţa, inecînd vechiturile într-o lumină orbitoare şi creînd umbre mişcătoare. Te trînteşti la adăpost, sfîşiind din greşeală o mînecă a jachetei într-o bucată de tablă contorsionată. După ce pericolul a trecut, te aduni de pe jos şi porneşti mai departe. Aproape ai ajuns cînd un grup de camioane pătrunde în piaţă, cu proiectoarele căutînd besmetic. Te repezi nebuneşte către hruba întunecoasă, rînjindu-şi colţii de sticlă spartă, în timp ce trasoarele fulgeră pe deasupra. Aprinzi o lanternă şi te orientezi, alergi de-a lungul peronului măcinat, cobori între şine, apoi o iei la goană peste traverse. Te repezi la un bloc de comandă dintr-o nişă utilitară şi introduci un CD în instalaţia holo-video. Volumul la maximum. Aşa. De-acum or să caute acul în carul cu fîn.

În urma ta explodează beţia de lumini şi urlete a unui concert CRUCIFIXTION. Băieţii au de toate: trasoare, tancuri, lasere, grenade fumigene. Înregistrarea e atît de fidelă încît arabii au şanse să se ciuruie între ei înainte să-şi dea seama că au de-a face cu un sistem holo-video.

Tu n-ai timp să vezi spectacolul. Alergi mai departe, călăuzit de lumina palidă a lanternei. Tunelul pare să fi slujit de adăpost şi altora, căci cercul firav de lumină dezvăluie o încîlceală de graffiti mînjind pereţii, precum şi mormane de cutii de bere. Ai obosit de tot. Simţi cum îţi arde coşul pieptului, iar picioarele sînt ca de plumb. Însă nu te opreşti, nu te poţi opri.

Soarele ameţitor; gustul prafului încins; arsura din piept; drumul de ţară, spinare galbenă de dragon adormit; oboseala de după goană; soarele ameţitor...

Staţia următoare este doar un morman de moloz semănat cu grinzi de beton, vergele de fier şi cioburi de faianţă. Tavanul s-a prăbuşit cu ocazia unei vizite de-a aliaţilor. Te strecori afară din tunel ca un şobolan, apoi te caţeri pînă la nivelul solului. Arunci o privire împrejur şi porneşti şchiopătînd către locuinţa lui Chan.

Urci pe scara de serviciu. Ia te uită, pînă şi pe uşa din spate are plăcuţă: „CHAN & CO.". Baţi cu disperare, ignorînd soneria. Într-un tîrziu ticălosul se hotărăşte să deschidă.

- De data asta ai nimerit bine. Programul tău virus a dat peste cap toată reţeaua informaţională din regiune. Noroc că s-a găsit un cap limpede care să întrerupă comunicaţiile cu exteriorul.

După zîmbetul fin pe care-l afişează, crezi că ştii cine a fost acela.

- Poate eşti interesat de programul pentru deparazitare.

- Hai înăuntru.

Toarnă în tine un cocteil care te aduce iar pe linia de plutire, apoi continuă, cu o amabilitate de care nu-l credeai capabil:

- Amicii vor să te angajeze. Te ştiam bun în hard, dar nu şi-n soft. Nu Atît de bun. Naşul meu te vrea pentru lucrări mai grele. Probabil te vom duce în Elveţia sau în Spania, cu tot cu MORGOTH.

Nu-i de mirare că Mafia este singura structură europeană care funcţionează cum trebuie...

- Nu puteaţi să mă cumpăraţi de la început pentru treaba asta, în loc să mă jefuiţi şi să încercaţi să mă omorîţi?

- Asta-i prima regulă a organizaţiei: încearcă întîi variantele mai ieftine.

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

1) APOLLO - MARS; 2) RACHETA - JOP; 3) AG - FAUST - VA; 4) BEA - S - TIREC; 5) SOCRATE - ERE; 6) ASR - TERRA - L; 7) T - ED - SOS - MA; 8) STATII - ZAB; 9) STERI - ZBOR; 10) VA - POLI - NTS; 11) ARIANE - ADES

Desen de IONUȚ BĂNUȚĂ

RAID AERIAN

M-a trezit din somn vibrația alarmei silențioase în cutia mea craniană. Nu se oprește pînă nu te ridici în capul oaselor; m-am ridicat. Membrii Formațiilor de Captare, singuri sau perechi, dormeau în jurul meu, în dormitorul întunecat. Am căscat, mi-am scărpinat coastele și-am plesnit ușurel șoldul păros al lui Gene. S-a întors pe partea cealaltă. De-ajuns atît, ca despărțire romantică.

Ștergîndu-mi ochii de somn, mi-am căutat piciorul pe jos, l-am aplicat și l-am fixat. Am luat-o apoi la fugă în josul șirului de paturi, spre Ops.

Tabloul cu situația strălucea în beznă. Zborul 128 al Companiei Aeriene Sun-Belt, pe ruta Miami - New York, din 15 septembrie 1979. Îl căutam de trei ani. Ar fi trebuit să fiu fericită, dar cui îi arde de așa ceva cînd e trezit din somn?

Liza Boston mi-a aruncat din mers un salut, în drum spre Prep. I-am răspuns și am urmat-o. Luminile s-au aprins în jurul oglinzilor și am bîjbîit spre una dintre ele. În urma noastră au mai intrat trei oameni. M-am așezat și-am reușit în fine să mă las pe spate și să-nchid ochii.

N-am rămas mult așa. Haide! Mi-am îndreptat trupul, în timp ce lăturile care-mi servesc drept sînge erau înlocuite cu suc „Go" supraconcentrat. În jur, o serie de rînjete idioate. Liza, Pinky și Dave. În dreptul peretelui opus, Cristabel se răsucea deja încet în fața pensulei pneumatice care-i administra o vopsire caucaziană. Se anunța o echipă bună.

Am deschis sertarul și am început operațiunile faciale preliminare. Treabă mereu mai complicată. Cu sau fără transfuzie, arătam ca Moartea. Urechea dreaptă mi se dusese de tot. Nu-mi mai puteam închide buzele: gingiile-mi erau tot timpul dezgolite. Cu o săptămînă înainte îmi căzuse un deget în somn.

*În timp ce lucram, unul din ecranele ce-nconjurau oglinda se lumină. O tînără zîmbitoare, blondă, cu frunte înaltă și față rotundă. Destul de asemănătoare. Display-ul anunța: **Mary Katrina Sondergard, născută la Trenton, New Jersey, vîrsta în 1979: 25 de ani.** Fetițo, asta-i ziua ta norocoasă.*

Computerul îi topi trăsăturile pentru a-mi dezvălui structura osoasă a feței, o roti, îmi prezentă secțiuni în toate axele. Am studiat asemănările cu propriul meu craniu, notînd diferențele. Nu prea rău, ba chiar foarte bine față de altele ce-mi fuseseră repartizate.

Am asamblat un set de dinți conținînd și mica strungăreață între incisivii superiori. Mi-am umplut obrajii cu chit facial. Din distribuitor căzu o pereche de lentile de contact pe care mi le-am și aplicat. Matrițele nazale îmi lărgiră nările. De urechi nu aveam nevoie; o să le-acopere peruca. Mi-am aplicat o mască neutră de plasticarne pe față și-am așteptat să-și definească forma. Nu mi-a trebuit mai mult de un minut pentru a o modela complet. Mi-am zîmbit: ce drăguț e să ai buze!

Fanta de distribuție clocăni și lăsă să-mi cadă în poală o perucă blondă și-o uniformă roz. Peruca păstra încă fierbințeala coaforului. Mi-am pus-o și mi-am tras ciorapii-pantaloni.

- Mandy? Ești gata cu fața lui Sondergard?

N-am privit ecranul; cunoșteam vocea.

- Roger.

- Am localizat-o lîngă aeroport. Te putem strecura înaintea decolării, să fii tu joker-ul.

Am mîrîit și mi-am înălțat privirea spre chipul de pe ecran. Elfreda Baltimore-Louisville, Directorul Formațiilor Operative: o figură lipsită de viață, cu două tăieturi mici drept ochi. Ce mai poți face cînd toți mușchii ți-au murit?

- O.K.

Iei ce ți se dă.

Emisia se întrerupse; am petrecut următoarele două minute încercînd să mă îmbrac, urmărind totodată cu ochii ecranele. Am memorat numele și chipurile membrilor echipajului plus puținele fapte cunoscute despre fiecare. Apoi m-am grăbit să-i prind pe ceilalți din urmă. Timpul scurs de la primul semnal de alarmă: douăsprezece minute și șapte secunde. Am face mai bine să ne mișcăm.

- Cingătoare împuțită! bombăni Cristabel, smucindu-și sutienul.

- Bine măcar că s-au descotorosit de tocuri, observă Dave. Cu un an înainte ne-am fi bălăngănit pe culoare, cocoţaţi pe cataligele-alea de trei degete. Purtam toţi costume roz cu dungi albastre şi albe oblice pe piept şi duceam pe umăr cîte o geantă asortată. Mă chinuiam să-mi fixez pe cap cutioara ridicolă de medicamente ce servea drept bonetă.

Am dat buzna în sala de Control al Operaţiunilor şi ne-am aliniat în faţa porţii. De-acum nimic nu mai depindea de noi. Pînă să fie gata poarta, nu puteam decît să aşteptăm.

Eu eram prima, la cîţiva paşi de poartă. I-am întors spatele; îmi dă ameţeli. Mi-am fixat privirea pe gnomii aşezaţi la pupitre, scăldaţi în lumina galbenă a ecranelor. Nici unul nu se uita la mine. Nu ne prea aveau la suflet. De altfel nici eu nu-i plac pe ei. Uscaţi, emaciaţi, toţi. Picioarele, crupele şi sînii noştri par o sfidare, le reamintească că Răpitorii primesc raţii de cinci ori mai mari ca să rămînă prezentabili pentru mascaradă. Între timp continuăm să putrezim. Într-o zi voi sta şi eu la o consolă, cu toate măruntaiele lipsă şi nimic altceva păstrat din trup decît putoarea. Ducă-se...

Mi-am îngropat pistolul sub un morman de boarfe şi rujuri, în poşetă. Elfreda mă privea.

- Unde e? am întrebat.

- În camera de motel. A fost singură în ziua zborului, de la zece dimineaţa pînă la prînz.

Avionul pleca la 13 şi 15. Avea să fie în întîrziere şi să se grăbească. Perfect.

- Poţi s-o prinzi în baie? Cel mai bine, în cadă?

- Încercăm.

Schiţă un zîmbet trăgîndu-şi degetul peste buzele moarte. Ştia cum obişnuiesc să operez, dar îmi spunea că nu pot lua decît ce mi se dă. Nu pierzi nimic dacă întrebi. Oamenii nu sînt niciodată mai vulnerabili decît atunci cînd sînt cufundaţi pînă la gît în apă.

- Şii! strigă Elfreda. Am păşit prin poartă şi-au început necazurile.

Nimerisem invers, ***ieşind din*** *baie, cu faţa spre dormitor. M-am întors şi-am văzut-o pe Mary Katrina Sondergard prin aura porţii. Nu puteam ajunge la ea decît păşind înapoi prin poartă. Nici măcar să trag nu puteam, fără riscul de a nimeri pe cineva din partea cealaltă.*

Sondergard era la oglindă, cel mai prost loc posibil. Puţini oameni se recunosc repede pe ei înşişi, dar ea se uita la propria ei figură. Mă văzu şi holbă ochii. Am făcut un pas lateral, în afara cîmpului ei vizual.

- Ce naiba se... hei! Cine naiba...? Am reţinut vocea, adesea cel mai dificil element.

Mă aşteptam să fie mai mult curioasă decît speriată. Într-adevăr. Ieşi din baie, trecînd prin poartă ca şi cînd n-ar fi fost acolo - nici nu era, de vreme ce n-are decît un sens. Era înfăşurată într-un prosop.

- Dumnezeule, ce faci în came...?!... Cuvintele îţi pier în asemenea momente. Vroia să spună ceva, dar ce? ***„Scuză-mă, nu cumva te-am văzut în oglindă?“***

Am afişat cel mai drăguţ zîmbet pe care-l am şi i-am întins mîna:

- Scuză-mă că am dat buzna. Pot să-ţi explic totul. Vezi, sînt...

Am lovit-o lateral în cap; s-a clătinat şi a căzut; prosopul i s-a desfăcut.

- ...în drum spre şcoală.

Încercă să se ridice, aşa că i-am proptit una sub bărbie cu genunchiul artificial. A rămas jos.

- Uleiu' mă-tii! am şuierat, frecîndu-mi degetele lovite. Dar nu aveam mult timp. Am îngenuncheat şi i-am luat pulsul. Avea să-şi revină, însă cred că-i cam slăbisem cîţiva dinţi. Am privit-o un moment. Doamne, să arăţi aşa fără machiaj, fără proteze! Mi-a frînt inima.

Am apucat-o de după genunchi şi-am tras-o spre poartă. Părea un sac de tăieţei moi. Cineva s-a aplecat prin poartă şi-a tras-o. ***Drum bun, iubito! Ce-ai zice de-o călătorie lungă, lungă...?***

M-am aşezat pe patul ei închiriat, ca să-mi recapăt suflul. Avea în poşetă chei de maşină şi ţigări, tutun natural, valorînd cît propria sa greutate în sînge. Am aprins şase dintre ele, socotind că am cinci minute la dispoziţie. Camera s-a umplut de fum dulce. De mult nu le mai fabrică aşa!

Sedanul Hertz era în parcarea hotelului. M-am urcat la volan şi am luat-o spre aeroport. Trăgeam

adînc în piept aerul bogat în hidrocarburi. Puteam vedea la depărtări de sute de metri. Priveliştea aproape m-a ameţit, dar pentru asemenea momente trăiesc. Nu există cuvinte care să poată descrie lumea premecanică. Soarele părea o sferă de un galben aprins strălucind prin pîclă.

Celelalte stewardese tocmai se îmbarcau. Unele dintre ele o cunoşteau pe Sondergard, aşa că n-am prea vorbit, pretextînd o indispoiţie. Au trecut repede peste asta, cu cîteva rîsete pline de înţeles şi remarci glumeţe. Trucul prinsese. Ne-am urcat la bordul 707-ului pregătindu-ne pentru sosirea ciurdei.

Totul părea în regulă. Ceilalţi patru membri ai comandoului aflaţi încă de partea cealaltă erau gemene identice ale femeilor cu care lucram. Nu-mi mai rămînea decît să fac pe stewardesa pînă în momentul plecării. Speram să nu mai fie probleme. Să inversezi din greşeală o poartă de intrare a joker-ului într-o cameră de hotel, mai treacă-meargă, dar într-un 707 la şapte mii de metri înălţime...

Avionul era aproape plin cînd femeia căreia avea să i se substituie Pinky a încuiat uşa din faţă. Ne-am dus la capătul culoarului şi nu peste mult timp ne-am luat zborul. Am început să iau comenzile de băuturi.

Ţapii - cei obişnuiţi pentru anul 1979. Graşi şi plictisiţi cu toţii şi tot atît de inconştienţi că trăiesc într-un paradis pe cît e şi un peşte că trăieşte în mare. ***Ce-aţi zice, doamnelor şi domnilor, de-o călătorie în viitor? Nu? N-aş putea spune că mă surprindeţi. Dar dacă v-aş spune că acest avion are să...?***

Alarma mea semnaliză de cum am atins altitudinea de navigare. Mi-am consultat indicatorul de sub Lady Bulova şi-am aruncat o privire spre uşa unei cabine de odihnă. Am simţit o uşoară vibraţie străbătînd avionul. ***Fir-ar să fie, înainte!***

Poarta era acolo. Am ieşit repede şi m-am îndreptat spre Diana Gleason - porumbiţa lui Dave - făcîndu-i semn să se apropie.

- Ia uită-te la asta! am spus cu o mutră dezgustată. Făcu un pas în interiorul cabinei şi se opri la vederea aurei verzui. I-am proptit un picior în fund şi am împins. Perfect. Dave va avea ocazia să-i audă glasul înainte de a sări. Deşi n-o să facă decît să cam zbiere cînd va arunca prima privire în jur...

Dave apăru prin poartă, potrivindu-şi tîmpita aia de pălărioară. Pesemne Diana se zbătuse.

- Prefă-te dezgustat, i-am şoptit.

- Ce porcărie! spuse, ieşind din cabină. Imitaţie bună a tonului Dianei, deşi îi greşise accentul. Oricum n-avea să mai conteze multă vreme.

- Ce e? întrebă una din stewardesele din salonul turistic.

Ne-am dat la o parte ca să se poată uita şi Dave o îmbrînci înăuntru. Pinky răsări numaidecît:

- Stăm prost cu minutajul. Am pierdut cinci minute de partea cealaltă.

- Cinci?!? scînci Dave-Diana. Şi eu mă simţeam la fel. Aveam de trecut o sută trei pasageri.

- Îhî! Au pierdut contactul după ce ai trimis-o pe porumbiţa mea. De-atît au avut nevoie ca să-l restabilească.

E un lucru cu care te obişnuieşti. Timpul se scurge cu viteze diferite de cele două părţi ale porţii, deşi e tot secvenţial, dinspre trecut spre viitor. O dată ce am început acţiunea cu mine intrînd în camera lui Sondergard, nu mai e nici o cale de a reveni într-un moment anterior, indiferent în care parte. Aici, în 1979, aveam la dispoziţie un interval rigid de nouăzeci şi patru de minute pentru a face totul. De cealaltă parte, poarta nu putea fi niciodată menţinută mai mult de trei ore.

- Cînd ai plecat, cît trecuse de la prima alarmă?

- Două'ş'opt de minute.

Nu suna deloc bine. Le vor trebui cel puţin două ore numai ca să pună la punct momîile. Presupunînd că n-o să mai fie nici o alunecare pe timpul anului 1979, încă mai aveam o şansă. Dar ***întotdeauna*** *au loc alunecări. M-am cutremurat la gîndul ăsta.*

- Deci, nu mai e timp de joacă, am spus. Pink, tu te duci la fetele de la turistic şi le chemi pe amîndouă aici. Le spui că ai o problemă şi ai grijă să vină pe rînd. Te pricepi tu la muşcat.

- Pînă la os. E clar.

Se grăbi după ele. Imediat apăru cea dintîi. Zîmbetul prietenos tipic liniei aeriene Sun-Belt îi era întipărit pe faţă, dar stomacul avea să i se întoarcă pe dos. **Doamne, acum e-acum!**

Am luat-o de umăr şi-am împins-o după perdele. Respira greu.

- Bun sosit în twilight zone, am spus, punîndu-i pistolul la tîmplă. I s-au tăiat picioarele şi am prins-o în braţe. Pinky şi Dave m-au ajutat s-o împing prin poartă.

- ...pe mă-sa! Pîlpîie, drăcia!

Pinky avea dreptate. Un semn al dracului de rău. Dar aura verde se stabiliză în timp ce o priveam, cu o alunecare de cine ştie cît pe partea cealaltă. Cristabel plonjă prin ea.

- Sîntem plus treizeci şi trei, anunţă. Nu avea nici un sens să vorbim despre ce gîndeam cu toţii: lucrurile mergeau prost.

- Înapoi la turişti! am spus. Arată-te încîntată, zîmbeşte-le tuturor, dar fă să pară un pic prea bine, clar?

- 'ţeles! răspunse Cristabel.

Am transferat-o pe ultima repede, fără nici un incident. N-aveam timp de vorbă. Peste optzeci şi nouă de minute, Zborul 128 avea să fie împrăştiat pe toată suprafaţa unui munte, indiferent că terminam sau nu.

Dave se duse în carlingă pentru a împiedica echipajul să ni se amestece-n ciorbă. Pinky şi cu mine trebuia să avem grijă de clasa întîi, apoi să le ajutăm pe Cristabel şi Liza la turişti. Foloseam gambitul standard „cafea, ceai sau lapte", bazîndu-ne pe viteza noastră şi inerţia lor.

M-am aplecat spre primele două scaune din dreapta:

- Vă face plăcere călătoria noastră? Pac, pac; două apăsări pe trăgaci, lîngă cap, şi în afara vederii celorlalţi ţapi.

- Bună, băieţi. Eu sînt Mandy. Păzea! Pac, pac.

Pe la jumătatea drumului spre oficiu, cîţiva pasageri ne priveau curioşi. Dar oamenii nu se agită pînă nu au un motiv mai serios. Un ţap din ultimul rînd se ridică în picioare. Am tras. De-acum nu mai erau treji decît opt. Am abandonat zîmbetul şi-am tras patru focuri rapide. Pinky se ocupă de ceilalţi. Ne-am grăbit prin perdele, tocmai la timp.

Larma creştea în partea din spate a salonului turistic, unde cam două treimi din ţapi erau deja rezolvaţi. Cristabel îmi aruncă o privire. Am dat din cap.

- În regulă, băieţi, lătră. Vreau să staţi liniştiţi. Calmaţi-vă şi ascultaţi. ***Tu****, grăsime,* ***gura mică*** *pînă nu-ţi ard un şut în cur.*

Şocul de-a o auzi vorbind astfel era, cît de cît, suficient ca să mai cîştigăm puţin timp. Formasem o linie de ambuscadă pe toată lăţimea avionului, cu pistoalele scoase, rezemate de spătarele scaunelor, ţintind către grupul agitat şi ameţit de vreo treizeci de ţapi.

Pistoalele sînt de ajuns pentru a speria pe oricine are mintea întreagă. În sine, un tranchilizator standard nu e decît o baghetă de plastic cu două grile la vreo şase degete una de alta. Nu conţine atîta metal ca să declanşeze alarma unui dispozitiv antiterorism. Pentru orice om, din epoca de piatră şi pînă prin 2190, nu seamănă a armă mai mult decît un pix. Aşa că secţia echipament le împopoţonează cu o carcasă de plastic care le face să arate ca tunurile lui Buck Rogers, cu o duzină de butoane şi lumini ce scînteiează şi un butoiaş ca un rît de porc. Cam greu să se avînte cineva împotriva unuia dintr-ăsta.

- Sîntem în mare pericol şi timpul e scurt. Trebuie să faceţi exact cum vă spun eu şi veţi fi în siguranţă.

Nu le poţi da timp de gîndire, trebuie să te bazezi pe statutul tău de Voce a Autorităţii. Situaţia, oricum, nu poate avea ***nici un*** *sens pentru ei, indiferent cum le-ai explica-o.*

- Un moment, cred că ne datoraţi...

Un avocat...! M-am hotărît pe loc, am apăsat contactul pistolului şi l-am împuşcat.

Arma scoase un zgomot ca al unei farfurii zburătoare cu hemoroizi, scuipă scîntei şi mici jeturi de foc şi întinse un deget verde ca de laser pînă pe fruntea omului. Acesta se prăbuşi.

Circ şi nimic mai mult, evident. Dar categoric impresionant.

Şi al naibii de riscant. Aveam de ales între panica de care ar fi fost cuprinşi dacă grăsanul le punea creierele în mişcare şi cea pe care o putea cauza focul de armă. Dar cînd se găseşte un deştept care să vorbească despre „drepturi" şi ce i se „datorează", lucrurile îţi pot scăpa din mînă. E contagios.

A mers. Se înălţă un vacarm de ţipete, oamenii se ascunseră după spătarele scaunelor, dar nimeni nu-şi părăsi locul. Ne puteam descurca, însă aveam nevoie de cîţiva dintre ei conştienţi, dacă vroiam să terminăm capturarea.

*- Sus! **Sus, puturoşilor!** ţipă Cristabel. Pe ăsta l-am adormit, şi nimic mai mult. Dar am să-l **ciurui** pe primul care iese din rînd! **Acum sculaţi-vă în picioare** şi faceţi cum vă spun. **Mai întîi copiii! Repede**, cît de iute puteţi, în capătul avionului. Faceţi ce vă spune stewardesa. Hai, copii, **mişcaţi-vă.***

Am alergat înapoi în salonul de clasa întîi, înaintea copiilor, m-am oprit lîngă uşa deschisă a cabinei şi am îngenuncheat.

Erau împietriţi. Cinci - cîţiva plîngînd, lucru care mă şochează întotdeauna - , uitîndu-se în stînga şi în dreapta la oamenii inerţi din fotolii, împleticindu-se, aproape în panică.

- Haideţi, copii, i-am chemat, arborînd un zîmbet dulce. Părinţii voştri vin şi ei într-un minut. Totul o să fie bine, vă promit. Haideţi.

*I-am băgat pe trei. Al patrulea se opuse. Era o fetiţă, hotărîtă să nu intre cu nici un chip pe uşa aceea. Îşi desfăcuse braţele şi picioarele şi nu o puteam împinge. Oricum, **nu** puteam lovi un copil. Îmi zgîrie faţa cu unghiile. Peruca îmi căzu şi fetiţa se holbă la ţeasta mea cheală. Am reuşit s-o împing.*

Al cincilea şedea pe jos în culoar, urlînd. Să tot fi avut şapte ani. M-am întors repede şi l-am ridicat, îmbrăţişîndu-l şi pupîndu-l, şi l-am aruncat înăuntru. Doamne, trebuia să mă odihnesc, dar era nevoie de mine în salonul turistic.

- Tu, tu, tu şi tu. O.K., şi tu. Ajutaţi-l, da? Pinky avea ochiul format pentru cei ce nu-i puteau fi nimănui de vreun folos, nici măcar lor înşile. I-am dus spre partea din faţă a avionului, apoi ne-am desfăşurat de-a lungul laturii stîngi, de unde-i puteam supraveghea pe cei aleşi. Nu ne-a trebuit mult timp pentru a-i pune la lucru. Au început să tîrască trupurile inerte cît de repede puteau. Cristabel şi cu mine eram în salonul turistic, iar ceilalţi în cel din faţă.

Adrenalina din mine începuse să se catabolizeze; capacitatea de acţiune mă părăsea şi mă simţeam tot mai obosită. Un sentiment inevitabil de simpatie pentru bieţii ţapi amuţiţi mă ajunge întotdeauna în stadiul ăsta al jocului. Sigur că avea să le fie mai bine acolo unde-i duceam, sigur că ar fi murit dacă nu-i scoteam din avion. Dar cînd aveau să vadă cealaltă latură le trebuia timp mult, şi greu, pînă să creadă că e adevărat.

Primii se întorceau pentru al doilea transport, stupefiaţi de ce văzuseră: zeci de oameni introduşi într-o cabină care nu se mai umplea. Un student arăta de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se opri lîngă mine cu ochi rugători:

*- Uitaţi, **vreau** să vă ajut, da' numai... ce se **întîmplă**? I-un soi nou de salvare? Vreau să zic, o să ne prăbuşim...*

Mi-am ridicat pistolul şi i l-am înfipt în obraz. Gîfîi şi se dădu înapoi.

- Ţine-ţi pliscul şi mişcă-te, sau te omor.

Aveau să treacă ore întregi pînă să fie iar în stare să pună întrebări idioate.

Am golit salonul turistic şi ne-am văzut mai departe de treabă. O pereche din grupul care lucra era deja epuizată. Muşchi de cal, cu toţii, dar de-abia în stare să urce-n goană cîteva trepte. I-am lăsat pe cîţiva să treacă, inclusiv un cuplu de cel puţin cincizeci de ani. Doamne! Cincizeci! Am păstrat patru bărbaţi şi două femei ce păreau mai voinice şi i-am pus la treabă pînă au căzut aproape de pe picioare. Dar îi trecuserăm pe toţi în douăzeci şi cinci de minute.

Portapakul a apărut în timp ce ne dezbrăcam. Cristabel ciocăni la uşa carlingii şi Dave ieşi, deja gol. Semn rău.

*- A trebuit să-i scot din uz. Nefericitul d° căpitan tocmai **trebuia** să-şi execute Marele Marş prin avion. Am încercat **totul**.*

Uneori eşti nevoit să o faci. Avionul era pe pilotul automat, cum e normal în acea etapă a zborului. Dar dacă vreunul din noi aducea vreun prejudiciu navei, schimbînd, indiferent în ce fel, cursul evenimentelor, ăştia eram. Toată munca pentru nimic, şi Zborul 128 devenit inaccesibil nouă pentru toată întinderea Timpului. Nu ştiu mare lucru despre Teoria Timpului, dar îi cunosc aspectele practice. Putem face lucruri în trecut numai în momente şi locuri unde nu ar aduce nici o schimbare. Trebuie să ne acoperim urmele. Există şi flexibilitate; o dată, o Răpitoare şi-a uitat acolo pistolul şi ăla s-a dus mai departe cu avionul. Nimeni nu l-a găsit, sau dacă l-au găsit, habar n-au avut ce era, aşa că nu s-a întîmplat nimic.

La Zborul 128 era vorba de o defecţiune tehnică. Ăsta e genul cel mai convenabil; înseamnă că nu trebuie să-l ţinem pe pilot în cabină în necunoştinţă de cauză pînă la nivelul solului. Îl putem imobiliza şi lăsa avionul să zboare, de vreme ce oricum nu ar fi putut încerca nimic ca să salveze nava. O prăbuşire. O catastrofă din vina pilotului e aproape imposibil de operat. Cel mai adesea lucrăm pe cazuri de defecţiuni tehnice, bombe şi goluri de aer. Dacă rămîne un singur supravieţuitor, unul singur, nu ne putem atinge. Nu va corespunde cu structura generală a spaţiu-timpului, care e imuabilă (deşi se poate cît de cît modifica) şi am dispărea cu toţii pentru a ne regăsi înapoi în sala de plecare.

Mă durea capul. Al naibii doream portapakul ăla.

- Cine are cele mai multe date asupra unui 707?

Pinky le avea, aşa că am trimis-o în cabină, împreună cu Dave, care putea imita vocea pilotului pentru controlul traficului aerian. Trebuie să laşi şi o înregistrare credibilă în jurnalul de bord. Am tras două tuburi lungi din portapak şi ne-am agăţat cu toţii strîns. Stăteam acolo, fumînd fiecare cîte un pumn de ţigări, dorind să le terminăm, dar şi sperînd totodată că nu vom mai apuca. Poarta dispăruse de cum ne aruncasem hainele şi echipajul avionului prin ea.

Dar îngrijorarea n-a durat mult. Există destule aspecte drăguţe ale răpirilor, însă nimic nu se compară cu graba de-a te cupla la un portapak. Transfuzia de înviorare nu conţine decît sînge proaspăt, bogat în oxigen şi zaharuri. În schimb, ceea ce ne administram acum era un amestec concentrat de andrenalină, hemoglobină suprasaturată, methedrină, fulger alb, T.N.T. şi sirop Kickapoo. Parc-aş fi avut o petardă-n inimă; o gheată-n cutie, să-ţi zdrăngăne-n pălărie.

- Îmi creşte păr pe piept, spuse cu solemnitate Cristabel. Am chicotit cu toţii.

- Vrea careva să-mi dea înapoi ochii mei?

- Care, ăştia albaştri sau ăia roşii?

- Cred că tocmai mi-a căzut curul.

*Le mai auzisem pe toate, dar asta nu ne împiedica să urlăm. Eram **puternici**, puternici, şi pentru o clipă, clipă de aur, nu aveam griji. Totul era comic. Aş fi putut sfîşia o foaie de oţel cu genele.*

*Dar nu ajungi prea departe nici cu amestecul ăla. Cînd poarta nu se arătă, şi nu se arătă, şi **nici în ruptul capului nu se arătă**, am început să ne agităm. Afurisita de pasăre nu avea să mai zboare prea mult timp.*

Atunci a apărut, şi ne-am întors spre ea. Prima momîie sosi prin poartă, îmbrăcată în hainele pasagerului cu care fusese aleasă să semene.

- Două treizeci şi cinci peste limita de timp, anunţă Cristabel.

- Doamneee!

E o rutină ucigătoare. Petreci hamurile pe după umerii momîii şi-o tragi în lungul culoarului, după ce afli numărul locului, pe care-l are scris în frunte. Vopseaua durează trei minute. Îl aşezi, îi pui centura de siguranţă, îi scoţi hamurile şi te întorci după următorul. Trebuie să iei drept garantată calitatea muncii celor de dincolo: plombele dentare, amprentele, greutatea şi înălţimea potrivită, culoarea părului. Multe din toate astea nu prea contează, mai ales la un zbor ca 128, care era o prăbuşire-şi-incendiu. Nu aveau să mai rămînă decît bucăţele, şi pe deasupra arse

complet. Dar nu poţi conta pe noroc. Lucrătorii din echipele de salvare sînt ai naibii de grijulii cu particulele pe care le găsesc; în special dantura şi amprentele sînt importante.

Urăsc momîile. Cu adevărat le urăsc. De fiecare dată cînd îi leg cîte uneia hamurile, dacă e un copil, mă întreb dacă nu-i Alice. ***Tu eşti fetiţa mea, legumo, limaxule, vierme cleios ce eşti?*** *M-am alăturat Captatorilor imediat după ce ploşniţele de creier au mîncat viaţa din căpşorul copilaşului meu. Nu puteam concepe că ea era ultima generaţie, că ultimii oameni care vor mai exista vreodată vor trăi cu nimic în cap, morţi după standardele medicale care încă mai predominau chiar în 1979, cu computere lucrîndu-le muşchii pentru a le menţine tonusul. Creşti, atingi încă fertilă pubertatea - una la o mie -te grăbeşti să rămîi însărcinată încă din primele călduri. Apoi descoperi că mămica sau tăticu' au suferit de-o boală cronică înfiptă drept în gene şi nici unul dintre copiii tăi nu va fi imun.* ***Ştiam*** *de paraleproză; am crescut cu călcîiele putrezindu-mi de vie. Asta, însă, era prea mult. Ce-ţi mai rămîne de făcut?*

Doar o momîie din zece are faţa pusă la punct. Îţi trebuie timp şi multă măiestrie ca să clădeşti o faţă nouă care să reziste unei autopsii. Restul sosesc mutilate dinainte. Avem cu milioanele; nu e greu să găseşti un trup corespunzător. Cele mai multe continuă să respire, prea încăpăţînate ca să se oprească, pînă se prăbuşesc cu avion cu tot.

Avionul se smuci din toate încheieturile. Mi-am privit ceasul. Cinci minute pînă la impact. Am avea timp. Eram la ultima momîie. Îl puteam auzi pe Dave chemînd frenetic aeroportul. O bombă sosi prin poartă şi am împins-o în carlingă. Pinky îi puse în funcţiune senzorul de presiune şi ieşi în goană, urmată de Dave. Liza trecuse deja. Am apucat păpuşile moi îmbrăcate în costume de stewardese şi le-am îngrămădit pe planşeu. Motorul explodă şi o parte din el străpunse cabina. Presiunea începu să scadă. Bomba aruncă în aer o parte din carlingă (echipa de cercetare de la sol avea să deducă - speram - că o parte din motor a trecut prin navă şi a omorît echipajul: nu mai urma nici un cuvînt de-al pilotului pe banda de magnetofon) şi ne-am întors, încet, în jos, spre stînga. Am fost atrasă spre gaura din latura avionului, dar am reuşit să mă prind de un scaun. Cristabel avusese mai puţin noroc: şocul o trîntise pe spate.

Am început să ne înălţăm uşor, pierzînd din viteză. Deodată m-am pomenit mai sus de locul unde zăcea Cristabel, pe culoar. Sîngele îi şiroia din tîmplă. Am privit înapoi; toţi plecaseră, şi trei momîi în costume roz zăceau grămadă pe planşeu. Avionul începea să coboare, în picaj, şi piciorul mi se desprinse de podea.

- Hai, Bel! am ţipat. Poarta era doar la trei paşi de mine, dar am început să mă tîrăsc înapoi, spre locul unde rămăsese Cristabel. Avionul se scutură şi podeaua îi izbi capul. În chip surprinzător, asta păru să o trezească. Începu să înoate spre mine şi am prins-o de mînă în clipa cînd planşeul ne lovi din nou. Ne-am tîrît, în timp ce avionul îşi trăia ultimele clipe de agonie, şi am ajuns la uşă. Poarta se dusese...

Nu mai aveam ce să ne spunem. Sosise sfîrşitul. E deja destul de greu să păstrezi poarta într-un loc fix la bordul unui avion care se deplasează în linie dreaptă. Dar cînd o mai ia şi în spirală şi-şi pierde direcţia, efortul devine îngrozitor. Aşa mi se spusese.

Am îmbrăţişat-o pe Cristabel şi i-am cuprins capul plin de sînge. Era complet năucită, dar reuşi să zîmbească şi să tremure. Iei ce ţi se dă. M-am grăbit spre cabina de odihnă şi ne-am întins amîndouă pe duşumea. Eu cu spatele la peretele etanş, Cristabel între picioarele mele, cu spatele spre botul avionului. Exact ca la antrenament. Ne-am apăsat picioarele pe peretele opus. Am strîns-o cu putere în braţe şi-am început să-i plîng pe umăr.

Şi am văzut-o. O aură verde în stînga mea. M-am aruncat într-acolo, trăgînd-o pe Cristabel şi ţinîndu-mă cît mai aplecată în timp ce două momîi erau aruncate prin poartă pe deasupra noastră. Mîini ne înşfăcară şi ne traseră dincolo. M-am tîrît cale de cinci metri buni de-a lungul podelei. Se mai întîmplă să pierzi un picior de cealaltă parte şi nu aveam nici unul de rezervă.

M-am ridicat în capul oaselor în timp ce o duceau pe Cristabel la Medical. Am bătut-o uşurel pe braţ în momentul cînd targa trecea pe lîngă mine, dar îşi pierduse deja cunoştinţa. Nu m-ar fi

deranjat deloc să mi-o fi pierdut şi eu.

O vreme, nu poţi să crezi că totul s-a întîmplat cu adevărat. Cîteodată iese la iveală că nici ***nu*** *s-a întîmplat. Te întorci şi descoperi că toţi ţapii din ţarc au dispărut deodată fără urmă, pentru că, uneori, continuitatea nu tolerează schimbările şi paradoxurile pe care i le-ai turnat pe gît. Oamenii la a căror salvare ai muncit atît de greu sînt împrăştiaţi ca nişte roşii pe toată suprafaţa cine ştie cărei blestemate de coline din Carolina şi tot ce-ţi rămîne e o hoardă de momîi paradite şi o Echipă de Captare epuizată. Dar nu de astă dată. Puteam vedea ţapii forfotind prin ţarc, goi-puşcă şi mai uimiţi ca oricînd. Şi abia începînd să le fie* ***cu adevărat*** *frică.*

Elfreda mă atinse cînd am trecut pe lîngă ea. Dădu din cap, ceea ce însemna, în limitatul ei repertoriu de gesturi, „bună treabă". Străbătută de un fior, m-am întrebat dacă îmi păsa, dar surplusul de andrenalină îmi mai persista în vene şi m-am pomenit zîmbindu-i. Am dat şi eu din cap.

Gene stătea în picioare lîngă ţarc. M-am dus la el şi l-am cuprins cu braţele. Simţeam sucurile începînd să curgă. ***La naiba, e cazul să tocăm o porţioară şi să ne simţim bine.***

Cineva lovea cu pumnii în peretele de sticlă incasabilă al ţarcului. Striga, arunca spre noi cuvinte furioase. ***De ce? Ce-aţi făcut cu noi?*** *Era Mary Sondergard. Îşi implora sora geamănă, cheală, ciungă de-un picior şi fără urechi să o facă să înţeleagă. Doamne, drăguţă mai era! Îi uram măruntaiele.*

...Gene mă trase de lîngă perete. Mîinile mă dureau şi mi-aş fi rupt toate unghiile mele false fără să zgîrii măcar sticla. Sondergard se aşezase pe jos, plîngînd. Auzeam vocea purtătorului de cuvînt prin megafon.

„...Centauri 3 e ospitalieră, cu un climat de tip pămîntean. Mă refer, prin acest cuvînt, la Pămîntul ***vostru,*** *nu la ceea ce a devenit el acum. Veţi afla mai multe mai tîrziu. Călătoria va dura cinci ani, după timpul navei. La sosire, veţi avea dreptul la un cal, un plug, trei topoare, două sute de kilograme de seminţe..."*

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui Gene. Acum, în cea mai proastă situaţie a lor, chiar în acest moment, cu cît o duceau mai bine decît noi! Mai am înainte zece ani, poate nici jumătate... Ei sînt speranţa noastră cea mai luminoasă, cea mai minunată. Totul le revine lor.

„...că nimeni nu va fi silit să se ducă. Am vrea să specificăm din nou, nu pentru ultima oară, că fără intervenţia noastră, în acest moment aţi fi fost cu toţii morţi. Există, totuşi, lucruri pe care trebuie să le ştiţi. Nu ne puteţi respira aerul. Dacă rămîneţi pe Pămînt, nu veţi putea părăsi niciodată clădirea aceasta. Noi nu sîntem ca voi. Sîntem rezultatul unei mutaţii genetice. Noi sîntem supravieţuitorii, dar duşmanii noştri au evoluat deopotrivă cu noi. Şi sînt mai puternici. Oricum, voi sînteţi imuni la bolile care ne decimează pe noi..."

Cu o convulsie, m-am îndepărtat.

„...pe de altă parte, dacă emigraţi, vi se va da şansa unei vieţi noi. Nu va fi uşor, dar, ca americani, ar trebui să fiţi mîndri de moştenirea voastră de pionieri. Strămoşii voştri au supravieţuit, veţi supravieţui şi voi. Poate fi o experienţă plină de recompense, şi vă recomand..."

Sigur! Gene şi cu mine ne-am privit şi am izbucnit în rîs. ***Ascultaţi aici, băieţi. Cinci la sută dintre voi vor suferi de prăbuşiri nervoase şi niciodată nu vor pleca. Cam tot atîţia se vor sinucide, aici şi pe drum. O dată ajunşi acolo, între şaizeci şi şaptezeci la sută vor muri în primii trei ani. Veţi muri la naşterea copiilor, veţi fi sfîşiaţi de animale, vă veţi înmormînta doi-trei dintre copii, veţi suferi încet de foame cînd nu va ploua. Dacă veţi trăi, va fi numai ca să vă frîngeţi trupul la coarnele unui plug, din zori şi pînă la apusul soarelui. Noul Pămînt e Paradisul, băieţi!***

Doamne, ce n-aş da să pot merge cu ei!

Traducerea: MIHNEA COLUMBEANU

PREMIUL DE POPULARITATE „MIHAI IONESCU"

În urmă cu cîteva luni redacţia revistei *„Anticipaţia"* îşi invita cititorii să numească două lucrări SF, apărute în cursul anului 1991, una scrisă de un autor român, iar cealaltă aparţinînd unui scriitor străin, care le-au reţinut în mod deosebit atenţia.

Cele mai multe aprecieri le-au întrunit:

• la categoria lucrare scrisă de un autor român - nuvela *ARAGUA*, de *Camil Baciu*, publicată în Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice numerele 476-480,

• iar la categoria lucrare scrisă de un autor străin - romanul *RENDEZ-VOUS CU RAMA* de *Arthur C. Clarke*, Editura *„Multistar"*, Piatra Neamţ.

Conform Regulamentului concursului, Premiul de popularitate **„Mihai Ionescu"**, pe anul 1991 revine ***d-lui Camil Baciu*** şi ***Editurii „Multistar"***.

Nuvela ARAGUA a fost menţionată de către:

- *Baciu Petrică* - Slobozia
- *Ciurar Adrian* - Hunedoara
- *Dobrin Ştefan* - Braşov
- *Georgescu Simona* - Arad
- *Gîsnac Adrian* - Cernavoda
- *Ignat Daniela* - Bucureşti
- *Kalman Zsolt* - Timişoara
- *Melinte Constantin* - Bucureşti
- *Misică Dorin Mihai* - Bran
- *Nazarie Ionuţ* - Roman
- *Nemeş Nicolae* - Braşov
- *Olaru Daniela* - Bucureşti
- *Pavel Constantin* - Bucureşti
- *Pavel Gheorghe* - Bucureşti
- *Stoica Doru Mugurel* - Cluj
- *Tărăcilă Adrian* - Giurgiu

Romanul RENDEZ-VOUS CU RAMA de către:

- *Apahidean Petru* - Turda
- *Bănuţă Adrian* - Buzău
- *Cnobloch Laurian* - Drobeta Tr. Severin
- *Crăciun Simona* - Bucureşti
- *Dima Bogdan* - Constanţa
- *Dinu Nicuşor* - Craiova
- *Homescu Felix Cristian* - Cugir
- *Ilieş Aurelian* - Sighetu-Marmaţiei
- *Livadaru Gabriel* - Cernavoda
- *Paldău Ion* - Sibiu
- *Purcărin Paul* - Cluj
- *Repanovici Sorin* - Cernavoda
- *Sasu Eugen* - Cluj
- *Ştefan Mihai Cătălin* - Bucureşti

Nici unul dintre cititori nu a indicat titlurile ambelor lucrări.

Redacţia Colecţiei de povestiri SF *„Anticipaţia"* atribuie de asemenea un premiu surpriză unuia dintre participanţii enumeraţi mai sus, cîştigătorul urmînd a fi stabilit prin tragere la sorţi.

Atît numele cîştigătorului, cît şi premiul surpriză vor fi anunţate în numărul viitor al revistei noastre.

I.S.S.N. 1220 - 8620

Lei 25